

Huru missionen är ordnad och huru den ledes

Gud är ordningens Gud. Han leder universum efter sin vishet och överallt märka vi hans lagar och bud. Så skall även ett missionsarbete präglas av ordning och reda.

Bakom vår mission i Kina står den Svenska Baptistmissionen eller som vi också kunna säga Svenska Baptistsamfundet. Inom samfundet arbetar en av Allmänna konferensen vald missionsstyrelse, som varje år avlägger en offentlig rapport till konferensen och församlingarna. Av de anställda tjänstemännen äro missionsföreståndaren och missionssekreteraren närmast ansvariga för även den yttre missionen. Sedan 1937 är sekretariatet för den yttre missionen, som under 17 år skötts av en särskild sekreterare, överflyttat till missionsföreståndaren och missionssekreteraren, med huvudansvaret lagt på den förstnämnde. Av missionsstyrelsen väljes en kommitté för den yttre missionen. Denna består av 6 ledamöter. Bland dem äro missionsföreståndaren och missionssekreteraren.

Ute i Kina har efterhand vissa administrativa åtgärder vidtagits. Varje år samlas missionärskåren till ett möte eller en konferens på plats som gemensamt utväljes. Vid detta möte behandlas kommande års budget och den ekonomiska

saken för övrigt. Rapporter mottagas om missionen under det gångna året och val företagas i nödvändig utsträckning. Denna konferens är missionärernas egen organisation, ett organ av stor betydelse för det hela.

Vid konferensen väljes ett arbetsutskott, som har att handleda årets verksamhet och dessutom står ansvarigt för vad som händer. Från dessa konferenser och i den mån detta är nödvändigt från även arbetsutskottet hemsändas till missionsstyrelsen de förslag och beslut, som beröra arbetet och som där erhålla sin slutliga konfirmering. Då missionsstyrelsen i Sverige lever så långt från fältet som här är fallet är det högst nödvändigt, att förslag och uttalanden från missionärskonferensen erhålla den klara utformning som gör det möjligt att fatta de bästa besluten. Härvid må en eloge ges åt vederbörande ledning, som givit sina skripta en för alla parter nyttig uppställning.

För varje missionsstation väljes en föreståndare. Denna har utom sina arbetsuppgifter också ansvaret för stationen. Det ligger i hans eller hennes intresse att anordna stationsmöten, vid vilka överläggningar hållas angående de verksamhetsfrågor som synas kräva denna särskilda behandling. Det ligger i sakens natur att hela umgängelsen vid en missionsstation måste vara i bästa mening broderlig och kristlig, vadan det för varje missionär måste vara en vital plikt att göra sitt yttersta för att bevara brodersandan.

Sedan många år tillbaka existerar en svensk-kinesisk konferens. I denna ha missionärerna varit självskrivna under det att kinesförsamlingarna valt ombud efter medlemsantalet. År 1925 började man att inom denna konferens syssla något med även ekonomiska frågor. Det har närmast gällt understöd åt krafter på de lokala områdena samt skolorna och barnhemmet. I övrigt valdes vid denna konferens kommittéer och ledare för de olika organ, som höra samman med missionen. Numera ha dessa utbytts mot en svensk-kinesisk missionsstyrelse.

Programmet för verksamheten formas nära nog av sig självt. Huvudvikten ligger alltid vid den evangeliska verksamheten. Den kräver ju också god insikt i språket och måste därför anföras åt mera tränade och övade krafter. Vidare måste detta arbete vanligen uppdelas. Några ägna sig åt mission bland män och andra bland kvinnor och barn. Skolväsendet kräver sin tribut och de förmågor, som äro särskilt skickade för denna uppgift, måste svara för detta fält. Så kommer sjukvården och de övriga sociala initiativen. Bokspridning och liknande uppgifter omhändreras efter behov av stationens personal.

Till rättelse för alla såväl hemma som ute ligger »Arbetsordning för Sällskapet Svenska Baptistmissionens yttre mission». I denna, som granskats av alla fora, behandlas missionens olika facer och bestämmas de linjer efter vilka arbetet skall bedrivas. Inga bärande skäl ha förebragts för en ändring av vad som här stadgas.

Missionärerna ha gärna sett att infödda pastorer valdes för församlingarna. Det har dock gått ganska sakta med denna sak. Kineserna ha icke visat någon större iver för att få sina egna i ledningen. I varje fall valdes dock år 1920 pastor för Kiaohsien nämligen Wang-Gi-shan. Han fullgjorde sin gärning med beröm ända till hösten 1933 då han drabbades av en hjärnblödning på en predikoresa och måste medvetlös forslas hem. Lamheten har hållit i sig och arbetsoförmågan likaså till hans nyligen timade död.

Den 9 juli 1939 valde församlingen ny pastor. Det blev Han Föng-ming. Han har efter genomgången kurs i våra skolor bevisat predikantseminariet i Hwanghsien. Hans hem har varit kristligt. Det var en glädje för honom att få börja sin tjänst med att samma dag döpa 40 personer. Dessa ha sedan följts av många andra omvända kineser.

I Long-giat-tsun valdes också en infödd pastor den 15 sept. 1940. Hans namn är Yin-Ting-djeng. Efter att ha med berömmelse genomgått missionens skolor samt tjänat såsom

diakon och evangelist synes han nu vid 36 års ålder vara en tillgång för arbetet. Han talar väl och har synbarligen också ledarebegåvning. Även Wangtai har sedan 1940 infödd pastor, Kung Ain-ying.

Ehuru missionen icke gått in för att särskilt gynna föreningsväsendet har dock på grund av arbetets natur åtskilliga föreningar tillkommit genom åren. Särskilda kvinnoföreningar finnas i Kiaohsien, Chucheng, Kaomi, Gåtå, Po och Wangtai. I Kiaohsien finnes en lovande juniorförening på 400 medlemmar. Dessutom existera nykterhetsföreningar, anti-opiums- och anti-fotbindningsföreningar, vilka isynnerhet vid vissa tidpunkter företett en livlig verksamhet.

I den förut nämnda svensk-kinesiska missionsstyrelsen sitter ungefär ett dussin kineser, valda av kineskonferensen. Såsom självskrivna medlemmar deltaga missionärskonferensens ordförande, sekreterare och kassör.

Det ekonomiska ansvaret för missionen uppbäres av Baptistsamfundet i Sverige. Till missionen inkomma bidrag från olika håll. De finska baptisterna ha åtagit sig underhållet av ett par infödda medarbetare. Det ligger missionsledningen om hjärtat att söka intressera församlingar och enskilda att efter måttet av sina möjligheter lova underhåll för missionärer eller infödda arbetare och skolbarn. Genom sådana åtgärder knytes både personer och församlingar närmare missionen och intresset stegras för verksamheten.

Huru en missionär känner det vid ankomsten till Kina berättar Walter Andréen om 1937.

»Det var i Chucheng. Jag hade kommit dit för att ordna med vår bostad före ditflyttningen. Vi komma nämligen att bli stationerade där efter vårt giftermål. Vid framkomsten fick jag höra, att det skulle bli församlingsmöte, dop, firande av Jesu döds åminnelse och sammandragning av missionsarbetare — det hade samtidigt i veckan hållits

»predikantmöte». Stor högtid med ett ord. Jag var mycket glad åt tillfället, ty jag hade ännu ej, sedan jag kom till Kina, övervarit ett församlingsmöte, inte sett en dopförrättning och ej deltagit i firandet av H. H. N.

Kl. 10 söndag morgon var kyrkan väl besatt av en uppmärksam skara yngre och äldre åhörare. En evangelist talade. Sorgligt nog är min kunskap i kinesiska ännu så liten, att det mesta av en predikan går mig förbi. Vid nämnda tillfälle viskade dock br. Martin in »huvud-tankarna» i mitt öra, så att jag fick med det väsentliga.

Församlingsmötet följde omedelbart efter predikan. Några verksamhetsfrågor avgjordes. Därefter följde bekännelser av dopkandidaterna. De voro fyra män, alla i sin bästa ålder. Det blev långa förhör, sedan vederbörande avlagt sitt eget lilla vittnesbörd. Frågorna kommo tätt dels från ordföranden, dels från församlingen. Frågor rörande kardinalpunkterna i vår kristna tro och frågor angående kristen livsföring. Ordföranden kunde också säga: »Läs upp tio Guds bud» eller »läs Fader vår», eller han kunde be dem anföra bibelställen, som tala om dop, församlingen etc.

De flesta hade ej varit kristna så lång tid, och det var även klen med läskunnigheten. Därför blevo ej alla frågor så fullständigt besvarade i allt. Ordföranden, br. Lindberg, var ej odelat tillfredsställd med utgången av förhöret. Men vid församlingens överläggning beviljades samtliga dop och församlingsgemenskap. Vittnesbörden om dessa bröders förvandlade liv och vandel, efter deras omvändelse, uppenbarade mer än ord att de voro nya skapelser i Kristus Jesus. Detta blev ock utslagsgivande.

Jag kunde ej låta bli att göra mina jämförelser med vad jag lyssnat till av liknande bekännelser hemma i Sverige. Och jag fann, att de hednakristnas bekännelser om sin frälsningsupplevelse och deras kunskap i Guds ord ingalunda stå i dålig kurs. Då jag vidare tänkte på hur man

hemma i Sverige på 60-, 70- och 80-talen anställde riktiga korsförhör med de dopanmälda, förstår jag, att det går lättare att komma in i Guds församling nu, vare sig det är i Sverige eller i Kina.

På eftermiddagen hölls själva dophögtiden. Kyrkan var överfull, och folk stod i dörröppningen och utanför fönstren för att fånga en skymt av det som förhades. Mötet och dophandlingen försiggingo, som det brukar göra hemma. Den vackra och stämmingsfulla syn, en skara dopkandidater skänker, saknades dock här. Var och en steg ned i dopet med sina egna kläder på — något som först frapperade mig. Det hela verkade emellertid mera realistiskt. Till mig talade det om att komma till Jesus Kristus precis som man är. Detta taget i både sin andliga och timliga betydelse.

Senare, när församlingen församlades omkring Herrens bord, och vi bröto brödet och skiftade kalken — en skara kineser och några svenskar — så voro vi så förunderligt ett i Kristus, och välsignelsens Gud och Fader var påtagligt nära.

Aldrig blir försoningen i Kristus Jesus dyrbarare och större för min själ, än då jag får sitta ned vid Herrens bord. Och aldrig blir känslan av dem som tro så stark som i dessa stunder. Man upplever sångarens ord:

'Det finns ej en jordisk släktskap,
Det finns ej ett brödraband,
Som knyter hjärta vid hjärta
Så fast uti främlingsland.
Vi hava ju alla tillsammans
En tro, en Frälsaren kär,
Som barn utav samme Fader
Vi följa hans budord här.'

Alla mänskliga skrankor falla. Kinesen och svensken ha samme Gud och Fader. De äro bröder. Halleluja!

Vi skildes efter en dag i Herrens gårdar med en bön till Gud, att det, som vi denna dag upplevat, måtte få betyda mycket av samlad kraft och inspiration för fortsatt vandring i Herrens fruktan. Särskilt må detta bli fallet med de nydöpta. Vill inte Du vara med och bedja för dessa dina kinesiska bröder.»

Här är en glimt från en missionärskonferens. Skrivet 1933 av Edith Skoglund.

»Kinamissionärernas konferens blev i år inbjuden till vår inlandsstation Chucheng. På nyåret undrade vi mycket, om vi skull kunna fara dit, ty mot vanligheten fingo vi en riktigt nordisk vinter med snö, som kanske skulle göra vägarna ofarbara. Men vid tiden för konferensen voro alla farhågor i fråga om dåligt väglag borta, och tack vare missionsbilen kunde alla konferensfarare från Kiaochow, Kaomi komma till Chucheng på en dag.

— — — det allmänna omdömet var: 'Den bästa vi någonsin haft.' Det yttrandet kanske börjar verka slitet, ty det har nu sagts flera år i rad. Men den endräkt och kärlek, som i år härskade bland konferensdeltagarna, har måhända förr ej så starkt förnummits. Vi kände oss som en stor syskonskara, som samlats till familjeråd. Och vi tro, att denna tilltagande kärlek och endräkt inom missionärskåren skall bära rika välsignelser utåt i vår mission. Vi ha redan mottagit rika välsignelser, men vi vänta stora ting av Gud.»

Sjukvård och filantropi

Hedendom och sjukdom höra samman. Det är uppenbart att människor, som fötts och levat under hedendomens mörka slagskugga icke äga ett rätt begrepp om sjukdomars behandling. Visserligen förekomma hemkurer av ovanliga mått, och den mänskliga instinkten för ibland till förbluffande upptäckter, men även dessa sporadiska yttringar försämrades genom hednareligionernas vidunderliga åskådningar. Det är därför som missionen också måste syssla med helandet av de sjuka, en gärning, som ibland bedömts tämligen omilt av människor, som icke förstått vare sig nöden eller hjälpen. Sjukvården har i alla fall visat sig vara ett av de bästa hjälpmedlen i arbetets front.

Det var icke möjligt att genast sända medicinskt bildade missionärer till Kina. Men varje västerländsk missionär har ändå något begrepp om huru sjukdomar skola behandlas och detta kom dem väl till pass därute. Egendomligt nog visade icke heller människorna den vanliga misstron till arbetet. I stället kommo de i hundratal och bådo om hjälp, vilket allt satte stora krav på missionens arbetare.

År 1910 inrättades en medicinsk klinik i Kiaohsien. Det var familjen Leanders, som övertogo ansvaret därstädes, understödda av inhemska läkarekrafter. År 1919 öppnades

en klinik i Kaomi. Efterhand tillkom även en klinik i Chucheng. På den sistnämnda platsen vistades Matilda Persson, som kom ut med en svensk ackuschörskeexamen. Detta var för arbetet en värdefull tillgång, och erkännssamma ord om det arbete som ackuschörskan utfört har ofta kommit missionen till del.

År 1922 uppvisade sjukvårdsarbetet följande siffror. Antal kliniker 3, läkare och assistenter 4, sjukrum 15, sjukhuspatienter 290, antalet besök av sjuklingar 51,873. Den sista siffran anger antalet under åren 1911—1921. Största kliniken är i Kiaohsien, men ackuschörskan är stationerad i Chucheng. Vid kliniken å sist nämnda plats har arbetet ibland varit mer än vanligt forcerat. Massor av soldater ha här sökt missionens hjälp och tacksamt mottagit vad den kunnat ge. I övrigt är det naturligtvis mest medellösa personer, som missionen fått hjälpa. De som kunnat ha bidragit något litet med ersättning för medicin och behandling, men detta har icke samlat några summor. Svårast har det varit att kunna erhålla lämpliga medarbetare för verksamheten. Detta har gjort att klinikverksamheten åtminstone temporärt nedlagts, ehuru hjälp naturligtvis alltfört lämnas där sådan kan åstadkommas.

Under hela tiden har drömmen om att kunna sända ut en legitimerad och duglig missionsläkare varit för handen. Men ett sådant företag är ganska omfattande. Att sätta upp ett modernt sjukhus med nödvändiga instrument är en stor historia, och modernt måste det vara om det skall kunna göra sig. Frågan är dock måhända närmare sin lösning nu än någon gång förut. Vi ha nämligen en man, nyss färdig läkare i Finland, som förklarar sig redo att utresa till Kina när tillfälle gives. Vi ha inom missionsledningen sökt att sätta oss in uti de bästa vägarna för hans mission, och när normala tider komma på nytt skola vi säkerligen försöka att bereda honom tillfälle till ett försök. Sker detta, och det måste nog ske, skall säkerligen vår läkaremission

komma in i ett alldeles nytt och framgångsfullt skede. Och nöden därute manar till handling och offer.

Barnhemmet i Chucheng.

Hedendomen har icke mycket hjärta för de värnlösa. I Kina är det flickebarnen, som stå sämst till. Hjärtlösa föräldrar kunna helt grymt kasta ut sina nyfödda barn, och de komma naturligtvis att gå under om icke barmhärtigheten i någon form kommer dem till möte. Det säger sig självt att många barn stå alldeles utan huld och hägn. Det är därför en angelägenhet av största betydelse att göra något för barnen.

Matilda Persson hade vid flera tillfällen sagt sitt ord om denna fråga och åtskilliga gåvor hade också insamlats när beslut fattades år 1921 om att inrätta ett barnhem i Chucheng. Det skedde också och dess första ledarinna blev Matilda Persson. Denna barmhärtighetsinstitution har be-tytt mycket. Många av barnen, som varit hittebarn, ha varit synnerligen klena vid intagandet och detta har gjort att dödlighetssiffran varit rätt hög, men det har lyckats ändå att trots vidriga förhållanden åstadkomma synnerligen uppmuntrande resultat.

Efter tio år skrev föreståndarinnan: »Tryggare kan ingen vara än Guds lilla barnaskara. Sanningen av ovan citerade sångareord ha vi under det gångna året på ett alldeles särskilt sätt fått erfara. Krig har rasat i vår stad, och våra liv har under flera månader, natt och dag, varit i fara, men Herren har omgivit oss med sin änglavakt och låtit oss se, att den Han bevarar är utan all fara. Under året har i hemmet upptagits en liten skyddsling. Hon hittades utsatt i en korg i en gränd här i staden. Barnens antal är nu 22. Till vår stora glädje se vi att barnhemmets vänner år för år öka.»

Så har Gud välsignat en planta i sin örtagård. Må den länge leva.

Filantropiska åtgärder.

All kristen mission blir filantropisk. Den vill hjälpa och den hjälper. Nödtider göra rajongen för arbetet ännu vidare. Så har skett i Kina. Oversvämningar, och andra nationalolyckor ställa ofta massor av människor i den bittraste nöd. Vid sådana tillfällen har missionen alltid gripit in efter måttet av sin förmåga. Huru många hundra- den av svältande människor den mättat och vilken tillflykt för de jagade och hemlösa den alltid fått vara. När t. ex. under det japanska angreppet massor av värnlösa kvinnor flydde till missionsstationerna undan soldathorderna gällde det för missionärerna att upplåta varje möjlig fläck för att härbergera. Stora penningbelopp ha utdelats. Myndigheterna värdesätta detta. År 1914 bad platsmandarinen i Kiaohsien J. A. Rinell och A. Leander att å hans vägnar ordna med brödutdelningen till de svältande, ty han visste att det då skulle ske med rättvisa. År 1928 utfärdades från Tsinanfu ett liknande uppdrag, och missionärerna ha ibland använt månader för att hjälpa lidande människor tillrätta.

Missionen i Sverige har sökt att bisträcka till detta arbete, ehuru man ibland önskat att långt större summor skulle ha kunnat sändas ut. Vad som kommit har emellertid också inspirerat de infödda att göra vad de förmått. Trots sin fattigdom sände de 200 dollars till Tientsin när Gula floden hotade med stora skador och vid annat tillfälle samma summa till Svenska Missionsförbundets missionsnödhjälpen vid Jangtzefflodens översvämning.

Gripande är det att komma ihåg huru en del hedniska affärsmän i Kiaohsien sände upp livsmedel för att hjälpa missionärerna att kunna föda den stora massan av flyktingar, som en tid måste härbergeras på missionsstationen. Denna för hedniska människor sällsynta åtgärd var direkt orsakad av vederbörandes insikt om den barmhärtighet,

som missionens folk visade de arma utan alla hänsyn eller fördomar.

Förövrigt har kriget med dess oro och gerillaingrepp oavbrutet givit tillfällen till filantropiska åtgärder. Så sändes till Shanghai efter angreppen på denna stad 1,000 dollars till hjälp för de krigsskadade därstädes.

Praktisk kristendom i barmhärtighetens ädla gestalt har alltid varit ett effektivt medel för att främja den högsta av alla läror. Vår mission har aldrig glömt av detta, och huru den vanligen måst ta sig fram med mycket små tillgångar har den likafullt sökt att med dessa komma de behövande till hjälp. En särskild Guds välsignelse har följt detta arbete, och den uppskattning vårt folk äger därute är även i någon mån orsakad av den praktiska kärleksverksamhet, som våra missionärer kunnat utöva och alltfört utföra.

Följande teckning, skriven 1935, må här lämnas.

»Flickhemmet i Chucheng. Vardagsbilder.

Innan det ännu är full dager börjar vår arbetsdag. Små och stora här i barnhemmet äro då i farten. I den stora grytan kokar snart millet-vällingen. Skolflickorna äro i färd med att städa sina rum, göra sig själva i ordning och se över sina läxor. Kl. 7,15 kallar matklockan till frukost. Då alla samlats kring matbordet sjunges först någon lämplig sångvers eller kör. Vi tacka Gud som skänkt oss en ny dag samt bedja om Hans hjälp och välsignelse. Efter frukost, då barnen gått till skolan, vidtages inom hemmet arbete av olika slag. De minsta små måste ha sin vård och tillsyn och i övrigt är det ju många ting som måste uträttas i ett hushåll på nära 30 personer. Rätt vad det är komma personer i olika ärenden och de måste ägnas tid.

I dag på förmiddagen anmäldes att en herre önskade träffa mig. Artigt frågade han mig, om jag kunde besöka hans fru, som var klen och önskade råd och hjälp. Mannen såväl som hans hustru höra till vad vi benämna det

nya, moderna Kina. Hade de inte gjort det så skulle han inte så där ogenerat talat om sin hustru. (Min matlagare, barnens mor och t. o. m. min granne äro namn som hustrurna benämnas med.) I sällskap med en av våra infödda systrar gjordes på eftermiddagen besök i hemmet. Mannen såväl som hans hustru hade båda fått en god skolutbildning och båda ha nu anställning som lärare i en av regeringens skolor i vår stad. De såväl som så många andra av Kinas unga tro ej på hedniska seder och bruk. De anse den kristna läran god, men ha ingen upplevelse av vad kristendom är. Vi äro glada att tillfällen givas att även komma i kontakt med sådana personer. Giv Herren oss nåd att rätt utnyttja sådana tillfällen så att andliga resultat måtte vinnas.

På vår väg hem gjordes besök i stadens fängelse. Genom mandarinens och fängvaktarens tillmötesgående har den senare tiden möjlighet beretts för oss att få besöka fängelset och för fångarna förkunna evangelium. Bland fångarna finnas flera kvinnor och vårt besök gällde i första hand dem. De sågo nedslagna och dystra ut, och ingen undrar därpå. En av kvinnorna hade ett litet barn med sig. Stackars liten som skall tillbringa sina dagar inom fängelsets murar! Men mor är ju där och det är ju huvudsaken för den lilla. Inom fängelset synes vara god ordning. Vad sanitära förhållanden angå, har under senare år en stor förbättring inträtt. Fångarna sysselsättas med olika handarbeten m. m. Rassel från kedjor fastgjorda om en del fångars fotleder påminner om att vi ej befinna oss bland ett fritt folk. En del av fångarna slippa heller aldrig ut i frihet. Dödsstraff eller livstids fängelse blir i många fall den dom som avkunnas. Ack, att någon gnista av ljus finge tränga in i deras av synden försmörkade sinnen, så att de såge sin förlorade ställning och sökte frälsning hos Honom, som vill avtvå även de blodrödaste synder.

Utkomna på gatan mötte vi en ung kvinna som vi känt sedan hon var barn. En tid gick hon också i vår skola och

man hoppades att hon skulle ledas in på den rätta vägen. Nu är hon bunden med Satans starka garn. Hon är gift i ett hedniskt hem, där även opiumrökning försiggår. Även hon har blivit fångad i denna hemska last. Hon är förändrad till oigenkännlighet. Hade hon ej givit sig tillkänna skulle vi ej känt igen henne. Under vårt samtal med henne frågade hon om vi ej kunde komma och hälsa på hos henne. Ack, att vi kunde få bli henne till någon hjälp!

Vi fortsätta vår väg mot missionsstationen. I porten som leder ut till förstaden sitter en stackars tiggare, blind och i övrigt till ytterlighet vanställd. Vad är manne orsaken till hans förtvivalade ställning? Man anar att synd och last lämnat dessa hemska spår. Vi tycka att vi för en dag nästan sett nog av vad synden tillfogar mänskligheten. Men även några glimtar av att Kina på olika områden strävar framåt mot förbättrade förhållanden har förmärkts. Inför allt det dystra som möter ens öga känner man sig många gånger frestad att fråga, finns det manne räddning och hjälp för detta arma folk. Ja, det finnes räddning och hjälp! Bevisen för att så finnes äro alltför många för att vi skulle behöva tvivla, även om det växlar med ljus och mörker, uppmuntringar och missräkningar.

Det är kväll. Vårt bönemöte i kapellet har nyss avslutats. Våra hjärtan ha stämts till tack och lov då vi lyssnat till meddelanden från arbetet ute i byarna. På platser, där det förut synts hårt och omöjligt samlas nu människorna villigt för att höra evangelium. Timme efter timme kunna de sitta eller ock stå i de fullpackade lokalerna. Gud talar, synder komma i ljuset, bekännelse följer och förlåtelse mottages. Om ej alltid så välljudande men dock från hjärtat gående bringas i sångens toner lov till levande Gud.

'Far fort, far fort att stiga, Du nya nådesflod', det är vår bön. Bedjen med oss därom! Arbetet är ej förgäves. Nog är hedendomens klippa hård, men Herren förmår.»

Matilda Persson.

Ett fyrtioårsjubileum och åren däromkring

Tiden går fort undan. Det föreföll som en dröm att redan fyrtio år gått sin kos sedan vår kinamission tog sin början. Men så var det likväl. 1931 måste därför markeras.

Missionärskonferensen detta år hölls i Tsingtau och Verkställande utskottet i Kina erinrade i sin rapport om att högtiden skulle firas. »Med anledning av att år 1931 fyrtio år förflutit sedan missionär Vingren första gången anlände till Kina, har utskottet beslutat att i samband med den svensk-kinesiska konferensen hösten 1931 anordna en större jubileumshögtid och att till densamma inbjuda en representant för samfundet eventuellt pastor Vingren, Amerika. J. A. Rinell har fått utskottets uppdrag att utarbeta en jubileumsskrift innehållande en kort historik över arbetet på vårt fält under de gångna åren. A. Leander och J. E. Lindberg samt Gerda och Egron Rinell hava fått i uppdrag att i samband med respektive V.-P:s och U. V:s redaktioner söka få till stånd jubileumsnummer av högtiden i nu nämnda tidningar. Frågor om program och dylikt har överlämnats till den svensk-kinesiska konferensens predikantkommitté.»

Högtiden hölls i oktober och platsen var Kiaohsien. Kapellet på platsen hade restaurerats och tedde sig synnerligen prydligt. Kinesiska och svenska flaggor bildade en

värdig fond med massor av växter och blommor. Här hade nu en stor skara representanter från de åtta församlingarna sammankommit och dessutom grannar och vänner från andra missioner. Det var utom kineserna, svenskar, tyskar, amerikaner och koreaner. Omkring 800 personer hade på detta sätt mötts upp till förmiddagens möte den 11 oktober. Solen sken ljuvligt och det var sol i sinnena också. Pastor Wang ledde detta möte och medverkande voro Sten J. Lindberg, Uh-Ming-shi samt den amerikanske baptistmissionären W. C. Newton, som höll högtidspredikan. Det hela slöts med att den stora församlingen föll på knä och alla prisade Gud för hans nåd.

Redan kl. 2 e. m. möttes man ånyo och nu till själva jubileumsfesten, ledd av J. A. Rinell. Högtidstalet hölls av den på fältet äldste missionären, J. E. Lindberg. Det blev en eggande maning att gå framåt. (Wång-tiän så.) Många hälsningsbrev lästes. J. A. Rinell meddelade att han från vänner, som vilja vara okända, mottagit 40 engelska pund för evangelistverksamheten.

Nu presenterades de först döpta. Det var gripande att möta de gamla och höra deras vittnesbörd. Slutligen uppstego några från »tredje generationen» på plattformen och sjöngo en mäktig sång. Det var ett stort ögonblick. Man grät av rörelse litet överallt. Guds Ande var mycket nära. Kl. 7 samlades man till dagens tredje möte. Vid alla sammankomster sjöngo sångare under Gerda Rinells ledning. Det var en högtid med tacksamhet för det gångna och med innerliga löften inför det kommande.

Fyrtioårsberättelsen, som utkom här i Sverige samma år, är en välskriven skildring av arbetet, mycket koncis och mycket upplysande. Den ger en god bild av läget och missionen.

I Sverige betonades missionsjubileet på olika sätt. Så förenades bönerna från öster och väster till en mäktig stämma inför nådens tron.

Några siffror från missionen vid denna tid må lämnas. Församlingarnas antal var 8 med 3,094 medlemmar. Antalet infödda medarbetare var: 68 predikanter, 59 lärare, 27 bibelkvinnor och 11 bokspridare. I 58 söndagsskolor funnos 1,347 elever och i 43 vardagsskolor 1,175 barn. Vid 2 sjukvårdsanstalter hade mer än 3,000 personer erhållit vård och hjälp. 5 huvudstationer, 67 utstationer och tillsammans 72 gudstjänst- och skollokaler voro arbetets hållpunkter. Missionärernas antal var 25.

Av det lilla senapskornet hade blivit ett träd.

Tiden var dock orolig. Kina hemsöktes nu såsom vid otaliga andra tillfällen av krigiska förvecklingar, och staden Chucheng var i synnerhet utsatt för svåra prövningar. Missionärerna voro isolerade långa tider, och man nästan förtvivlade om deras vederfående. Det gick dock bättre än många trott, men det är mycket naturligt att all denna oro inverkade menligt både på missionärernas nerver och på missionen. Det är svårt att hålla modet uppe när allt synes mörkt omkring en. Den evangeliska missionen har genomgått många sådana kriser.

Till all lycka behagade det Gud att just vid denna tid sända en rik nådesflod över vårt kinafält. Denna bildade ett värmande inslag i svårigheterna och blev till uppryckning och välsignelse. Härom skall mera sägas i kapitlet om framgångs- och segertider.

Frågorna om de kinesiska församlingarnas självstyrelse och självunderhåll har ofta kommit upp såväl i Kina som i hemlandet. Missionen ser saken så att den med glädje ser alla de åtgärder vidtagna, som överflytta ansvaret och ledningen på missionsfälten till de infödda. Den vet såsom något självklart att skall Kina evangeliseras så kan detta ske blott genom kineser, och följaktligen strävar den alltjämt till att överflytta denna åsikt i de inföddas medvetande.

I intimt samband med detta spørsmål ligger frågan om

det ekonomiska underhållet. De utländska missionärerna ha ju underhållits av de sällskap, som sänt ut dem. Från dessa har även medel kommit för de infödda arbetarnas avlöning. Envar förstår att det idealiska vore ju om kineserna själva kunde övertaga även detta ansvar och fostra sina medlemmar till en offervillighet för missionen, som gjorde detta möjligt.

Under intryck av hithörande förhållanden gick även vår missionärskår i Kina in för den principen, att man skulle försöka med ett ekonomiskt program, som så småningom gjorde kinesförsamlingen självunderhållande ifråga om sina infödda arbetare. Detta borde ske så att 5 % av anslaget hemifrån skulle avdragas per år och sålunda skulle saken vara ordnad på tjugu år. Missionsstyrelsen i Sverige följde helt naturligt de intentioner, som gavs från fältet.

Så startade man, men det började snart visa sig att hela planen icke kunde genomföras såsom man tänkt sig. Nöd-tiderna välldes in över landet. Skaror av kinesiska kristna visade stora prov på berömvärd offervilja, men det föreslog ej. Missionärerna insågo att företaget var dömt att misslyckas och meddelade missionsstyrelsen detta. Det fanns ingen annan väg än att tillsvidare frångå den uppgjorda planen, vilket också skedde år 1939. Alla drogo en lättandens suck över att denna tunga börda lyfts från den infödda församlingens svaga skuldror. För kineserna själva hade detta sina särskilda lärdomar.

Inom missionen var man dock alltjämt mycket ivrig att uppmuntra kineserna till att välja infödda pastorer för församlingarna. Dels var ju detta fullt naturligt och dels en nödvändighet med tanke på de risker, som skulle uppstå om de utländska arbetarna helt hastigt måste evakuera. Det har dock icke gått så fort med denna sak. Kineserna äro belåtna med den svenska ledningen och de inblickar de fått i den budget, som hör missionen till, har övertygat dem om, att här föreligger ett arbete, som bär osjälvisk-

hetens drag i särskilt utpräglad mening. Läget har föranlett särskilda uttalanden och vid missionärskonferensen 1934 manades församlingarna att bland annat gå in för att kalla kinesiska krafter till pastorer.

Hade lugnare tider fått inträda hade nog också mera kommit till utförande i detta hänseende. Men oron och förvecklingarna ha hämmat församlingarnas initiativ och hindrat effektivare ingripanden. I det läge som sedan inträtt har man på känn, att kineserna trots allt känna det tryggast att tills vidare få ledas av de utländska missionärerna, vilket i och för sig också innebär ett förtroendevotum. Frågorna om självunderhåll och självstyre höra alltså de kommande tiderna till.

Även på missionsfälten får man ibland dras med schismatiska läror och personer, och det är självklart att riskerna härför skola vara stora på ett missionsfält av Kinas omfattning. Under intrycket av dessa förhållanden beslöt missionärskonferensen 1934 »att personer vilka kallas eller själva önska hålla mötesserier eller delta i bibelkurser, ej mottagas på stationerna eller utposterna förrän församling och stationsmöte i varje särskilt fall fått tillfälle att pröva arten av deras förkunnelse och verksamhet och givit sin sanktion och att vad gäller kallandet av lärare i våra evangelist- och bibelkvinnoskolor, i fall där konferensen ej själv kallat, missionärskårens verkställande utskott först måste giva sitt medgivande».

Detta beslut har visat sig ha goda följder. Men styrkan i ett beslut hör samman med förmågan att konsekvent genomföra dess inre mening och detta är icke så alldeles lätt i samfund där den största personliga frihet är att finna. Med hänsyn tagen till detta är det ett stort under att våra schismatiska svårigheter i Kina icke fått några större proportioner.

Här må några missionsbilder komma ifråga.

Chuhsien, Kina. (1937.)

»Den 15 maj reste vi några från Chucheng och Ihchao, för att öppna en ny utpost i Chuhsien.

En sådan resa skulle förr ha tagit två dagar i anspråk, men nu med buss går det på 2 à 3 timmar.

Kina är ett land med långa avstånd, men genom bättre kommunikationsmedel bli avstånden liksom avkortade.

Pingstdagen invigdes den nya gården för evangelisk verksamhet. Tre möten höllos under dagens lopp, alla välbesökta.

Före veteskörden gingo bibelkvinnan och jag ut till några byar, som ligga nära staden, och två evangelister voro dagligen ute på bybesök.

Ibland gjorde vi också husbesök hos våra grannar i staden. Men då vi äro nya på platsen och ännu ej känna till hemmen så väl, ha vi ej kunnat göra så mycket i den vägen som hittills.

Såsom annorstädes, så funno ock vi här, att det är lättare att få hand om det uppväxande släktet. Barnen äro mindre vidskepliga, mindre fördomsfulla än de vuxna samt mera åtkomliga.

Vi började en söndagsskola med 35 barn och några äldre personer. Det fanns inga från kristna hem bland dem; alla voro de hedningar. Men de visade intresse och gott minne.

Dessa ha också lärt sig några enkla, lättfattliga sånger, som de sjunga med liv och lust före mötenas början.

Som samhälle visar staden framåtsträvande. Gatorna hållas rena, och på en del ställen har man även grusat gångarna. Polisen håller god ordning bland folket. Rengöringen utföres av fångar, bevakade av polisen. Rätt många bodar finnas i affärsdistriktet, där livsförnödenheter finnas att köpa. Stadsmuren hålles ock i gott skick. Man ser inga ruiner eller delar av bröstvärnen borta, såsom fallet är i Chucheng.

En egendomlighet är att döda barn begravas i stället för att kastas ut som hundmat. Staden har också rätt många regeringsskolor för både gossar och flickor. Dessa barn möter man på gatorna klädda i scoutkläder. Härvidlag äro de villiga att taga efter västerlandet. Att även omsorg ägnas deras fysiska träning, bevisas genom flera dagars sportövning ute i det fria, då tävlingar bland ungdomen belönas med pris. Tyvärr meddelas ingen religionsundervisning bland dem. Lärare såväl som barn äro hedningar, men så vill en hednisk stat ha det.

I många städer ha myndigheterna kommit till missionsstationen och begärt att få predikan för sina fångar, men vi ha ännu inte hört om någon inbjudan att predika för regeringsskolornas elever eller lärarestab.

I Chuhsien äro buddhisterna talrika. En stor förening finnes, som kallas 'Röda Hakkorset'. Den har en stor medlemstillslutning och bedriver även egen skolverksamhet.

De hava ett tempel, där bilderna av Buddha, Confucius, Laotze, Mohammed och Kristus stå uppställda sida vid sida. För dessa läsas mässor och brännes rökelse som likställda.

Vår bön och önskan är, att Gud må förse lämpliga arbetare för detta synbarligen förhoppningsfulla missionsfält.»

Signe C. Lindberg.

Kaomi, Kina. (1937.)

»Kaomi baptistförsamlings årsmöte i januari var fridfullt. Villighet att tjäna förmärktes. En behållning på över 85 kr. i svenskt mynt fanns i församlingskassan, vilken summa man beslöt överföra till kapellfonden. Vi äro i stort behov av ett kapell, och den vädjan om hjälp, som riktats till missionsstyrelsen, vilja vi gärna hoppas skall finna ett gynnsamt svar. Då stationsrapporten torde komma att inflyta i V.-P., så skall jag här inte relatera något om arbetet under det gångna året.

Missionärskonferens hölls i år i slutet av januari och denna gång i Kaomi. Det var rätt länge sedan en sådan konferens hölls här. Det har berott på trångboddheten. Men på grund av familjen Leanders hemmavistelse så kunde även deras våning förvandlas till sovrum. Konferensen var god, och samtalen fördes på det höga, broderliga planet. Det är härligt, när den helige Ande får sådan makt med oss, att vi bli fogliga, saktmdiga och uppriktigt vänsälla i tankeutbytet, även då det gäller frågor, där olika meningar råda.

Ombyte i föreståndarskapet för Gåtå församling ägde rum den 22—24 februari, i det att undertecknad efterträdde br. J. A. Rinell. Mötena i Gåtå voro mycket talrikt besökta, och Guds ande var förnimbar i församlingen. Vännerna i G. äro glada i Herren men också glada och ödmjukt tacksamma för varje uppmuntran, som gives dem. Många vackra och säkert också ärligt menade ord riktades till br. Rinell för den tid, som han tjänat församlingen. Gerda och Egron Rinell deltog även i mötena till allmän glädje. Våra kinesvänner i Gåtå stå likaså i beredskap att bygga kapell. De behöva vårt stöd och våra förböner.

En rikt välsignad bönevecka med tvenne möten om dagen hade vi ock i februari. Kristi rannsakande Ande förnams mäktigt i mötena. Några främmande talare hade vi icke, utan egna predikokrafter tjänade. Ära vare Gud för Ordet som förbliver!»

Thure Skoglund.

Wangtai-hälsning. (1937.)

»Något över tre månader ha svunnit hän, sedan jag övertog arbetet på Wangtai-fältet efter O. H. Rinell. I all korthet vill jag ge en skildring över erfarenheterna under denna tid.

Att vännerna Hellen och Oscar Rinell gjort sig omtyckta under arbetstiden i Wangtai och Wang Go-chuang

församlingar utvisade de avskedsmöten som höllas. Utom ord av tacksamhet fingo de mottaga trevliga avskedsgåvor. Allas förhoppningar synas vara, att de snart skola komma åter och då komma tillbaka till detta fält.

Strax i början av min tid här kommo order från myndigheterna om våra småskolors registrering. Från Missionsstyrelsen hade vi endast löfte att registrera stationsskolan i Wangtai. Några skolor ha därför måst stängas, medan några alltfort söka fortsätta som tidigare. Stationsskolan har i år större antal elever än på länge. Över 85 stycken. På hela distriktet torde barnantalet i våra skolor vara omkring 200.

Kapellfrågan i Wang Go-chuang har senaste tiden varit mycket aktuell. Den fastighet vi använt under många år såldes till en affärsman vid nyårstid. Missionen var också erbjuden att köpa den, men brist på medel och allt för högt pris gjorde saken om intet. Tillfälligt har församlingens kapellfråga ordnats så, att en lokal förhyrts på två år i den strax intill liggande byn Shih Kia Tzi. Här komma vi nu att ha våra sammankomster, tills ett kapell kan uppföras i Wang Go-chuang. Församlingen söker göra sitt bästa att samla medel, och så hoppas vi på Eder hjälp hemma. Inalles tro vi det behövs något över 2,000 kinesiska dollars. Manar dig Gud att hjälpa oss, är vår expedition i Stockholm villig förmedla gåvan.

Förra lördagen och söndagen hade vi en stor högtid i Wangtai. Under flera år ha vi endast haft en diakon. Nu hade efter god förberedelse valts sex bröder att tjäna som diakoner för tre år framåt. Av dessa sex voro fyra evangelister och två lekmän. Tillsammans med pastorn utgöra de församlingens styrelse. Som särskild talare för detta tillfälle hade kallats broder Egron Rinell. Vid tre olika tillfällen talade han gripande över Bibelns sanningar.

En vardag i förra veckan besöktes Wangtai av familjen Th. Skoglund. I sitt sällskap hade de en av församlingens

tidigare tjänare, Ando Leander med fru och dotter. Besöket var mycket kort — ett par tre timmar — men vi hunno med ett improviserat möte i kyrkan, då särskilt hälsningar sändes till Sverige med vännerna Skoglunds, som snart stå färdiga att resa hem. Vad vännerna Leanders angår så är att hoppas, att de under sin vistelse i Kina skola få vinna många själar för Gud. Måtte de få nåd att arbeta så, att de icke bliva överförare av de söndringsrörelser, som vårt samfund just nu upplever.

Sommaren börjar nu komma på allvar och värmen gör sig förnimbar. I vårt andliga arbete längta vi efter vederkvickelsens tider, då våra medlemmar och vi som missionens arbetare, kineser såväl som utlänningar, bleve andligt varma och än mer nitiska i vårt arbete.

Under juli månads första veckor planera vi bibelkurs tillsammans med Kiaohsiens församling. Måtte Gud väl-signa oss då.

Vi bedja alltfort få vara inneslutna i Edra förböner och ett intresse, som tar sig uttryck i rika offergåvor.»

Erik Strutz.

När nådesvindarna blåsa

All mission måste arbeta på lång sikt. Det är lätt att förstå att den evangeliska verksamheten bland icke kristna folk måste taga en myckenhet av tid och krafter i anspråk innan någon skörd kan förväntas. Överallt där evangeliet förkunnats har det sålunda gällt för arbetarna och missionsfolket i hemlandet att tåligt bida till dess något mognat av det ord som såtts. Otålighet härutinnan visar blott att man icke lärt sig förstå Guds vägnar och att man ej heller lärt sig att fatta innebörden av de lagar, som höra den evangeliska verksamheten till.

Vad vår mission angår krävdes det ungefär 8—9 år innan de första kärvarna kunde bärgas. Det var glädje när de första sökarna uppenbarade sig. Det kändes som om helt plötsligt den rikaste lön för alla mödor kommit arbetarna till godo. Sedan de första kommit blev det litet lättare. Och det är med glädje missionen kan vittna om att intet år gått utan synliga resultat och anslutningar till församlingarna. Ur den dystra hedendomen med dess farliga vidder och djup stiga dessa hjärtan upp, som Guds Ande vidrört, och rätt vad det är äro de villiga att träda in i församlingen genom det heliga dopet.

Det säger sig självt att det måste ligga i missionärernas intresse att noggrant sovra skarorna. Icke alla, som det

vilja, kunna omedelbart erhålla det heliga dopet. De måste noggrant undervisas, och även efter denna blir det icke sällan nödvändigt att låta de sökande genomgå en viss väntetid. Allt detta är prövande för de nyomvända, som ivrigt vänta på att få deltaga i församlingen. Men vanligen bära alla med kristligt jämnmod de ingripanden, som måste komma ifråga, och så växer församlingen efterhand med dem som tro och låta sig döpas.

Alla missionens arbetsmetoder avse ytterst att vinna själar för Gud. Såväl evangeliseringen som skolan, litteraturspridningen och sjukvården vilja alla leda de bortkomna tillrätta och främja församlingens syfte. Ibland kan en viss metod av missionen visa sig särdeles välgörande. Detta kan sägas om tältmissionen, som under de sista åren kommit till rik användning. Särskilt inom Kaomidistriktet har mycket vunnits på detta sätt. När tältet blivit rest på någon därtill avsedd plats väcker det genast ett visst uppseende, människor samlas och visa sig angelägna att komma in i tältet och även att lyssna till förkunnelsen. På denna väg har mången blivit vunnin för Gud. Alltfort fortsätter denna form av arbetet, som ställer icke ringa krav på ledaren för verksamheten. Det måste också vara mycket av sång och biträdande hjälp med i tältet, så att den ansvarige för vissa stunder kan få helt och odelat ägna sig åt de uppgifter, som höra samman med själva missioneringsarbetet. Missionärskåren vakar noga över att lämpliga krafter knyts till de olika tälten.

Skolorna äro goda plantskolor för församlingarna. Det säger sig självt att det blir något visst över de ungdomar, som ha tillfälle, att månad efter månad sitta vid missionärernas fötter och inhämta undervisning i de heliga skrifterna. Här vinnes en ingående insikt och den karaktärens stadga som gör det möjligt att stå fast inför de påfrestningar, som inställa sig för alla från hedendomen omvända. Går man igenom journalerna skall det visa sig att skolan

med dess arbete i det tysta på ett alldeles särskilt sätt bidragit till att så pass mycket vunnits för Gud som fallet är därute.

Likasom missionärerna ha olika gåvor för verksamheten så är det även med de infödda, som bli omvända. De flesta ha lätt för att tala. Kinesen är född talare, lyder ett ord-språk och även när överdriften i detta tagits bort så kvarstår det faktum, att kineserna ha alldeles ovanligt lätt för att kläda sina tankar i ord. Detta präglar även de omvända. Det dröjer icke länge förrän de nyomvända resa sig upp för att vittna, och man förvånas över den insikt och mognad som visas efter en mycket kort bekantskap med kristendomen. Därför är det vanligen lätt att ur dessa kretsar erhålla lämpliga evangelistkrafter. De arbeta ivrigt och med intresse. En del av dessa evangelister och bok-spridare ha verkligen utfört en gärning, som är värd det varmaste erkännande. De äro alltfört några av missionens bästa tillgångar.

Ibland kommer någon särskild på besök, någon förkunnare, som visar sig äga en särskild gåva. År 1914 besöktes Kiaohsien av D:r John Goforth. Hans förkunnelse blev anledningen till en ganska djup och omfattande väckelse. Det kändes att denna rörelse gick på djupet. Lugnt och stilla bröt nådesfloden fram, men dess frukter voro här-liga och starka.

År 1931 besöktes församlingarna av den norskfödda missionären fröken Marie Monsen. Under två månaders tid reste hon på vårt fält och besökte därvid alla församlingarna. Särskilt var framgången markerad i Kaomi, där ganska omfattande rörelser gjorde sig gällande. Hennes predikan var enkel och hennes samtal ingående. Hon ville det bästa och lyckades ofta härutinnan.

Härom skriver J. A. Rinell:

»Väckelse i Kiaochow.

Å den Svensk-kinesiska konferensen i Kaomi förliden höst beslutades att inbjuda den norska missionärinnan fröken M. Monsen till vårt fält för att hålla väckelsemöten. Man hade hört att hon på många andra platser i Kina hållit sådana, och att dessa varit rikt välsignade av Herren. De svenska missionärerna såväl som de infödda medarbetarna voro därför eniga om, att sådana möten behövdes också hos oss, vadan man började bedja Gud därom och arbeta därför.

Fröken M., som i sig själv är en mycket bildad kvinna på några och 50 vårar, har nya födelsen såsom ett stående tema i sin förkunnelse. Framställningen är ovanligt lugn, enkel, logisk och bibeltrogen. Genom en mångårig övning i själavinnarearbetet synes hon känna människohjärtat fullkomligt och letar därför reda på de i djupet liggande förborgade synderna. Efter predikan ställer hon sig alltid vid utgången och frågar så många, som hon kan få fatt i: 'Ni she th'ong-söng-di mei-jo?' det är: är ni född på nytt eller ej?

Som hon ej nöjer sig med ett enkelt svar på frågorna, utan begär bevis och fordrar visshet, blir hennes frågor mycket fruktade. Det var stundom löjligt att se huru många personer sprungo på dörren innan hon hunnit dit, blott för att undvika hennes frågor. Men många av dem kunde icke springa ifrån Guds Ande. Han brände in frågan — är du född på nytt? — så djupt i människosjälen, att flera icke kunde vare sig äta, dricka eller sova. I stället för att hon sökte dem, blevo de icke sällan glada att få söka henne. Frälsningsbehovet gav dem ingen ro förr än frågan, »vad skall jag göra för att bli frälst?», var tillfredsställande besvarad.

Icke så få gingo under dessa dagar över på Herrens sida. Det var rörande att höra deras vittnesbörd om frälsning

och nyfödelse. En del missionsarbetare blevo sant frigjorda och förnyade till sin ande. Det var glädje både på jorden och i himmelen. Vi hoppas att de härefter bättre än tillförene skola komma att sprida den eld, som Jesus Kristus utkastat på jorden och som han önskade och önskar brunne. Missionsvänner! Hjälpen oss att bedja härom! (Fr. M. reste från Kiaochow till Chucheng, där hon nu håller möten.)»

Andra namn som kunna nämnas såsom särskilt odlande väckelsens gåva äro Wang-Ming-dao från Peking och Ch'en Swow-tiung från Chefoo. De voro till rik välsignelse genom sitt uppfordrande budskap, och stora frukter visade sig.

År 1939—40 utbröt en ganska kraftig och genomgripande väckelse bland eleverna i missionens realskola. En ganska lång tid hade lärarna på känn att Guds Ande verkade på lärjungarna. Det förnams att något var i görningen. Det höll på att mogna något för Gud. Samtal och böner och frågor förkunnade om närvaron av andliga värtecken.

Den tändande gnistan blev besöket av evangelisten Chao-Ih-fang från Tsinan. Han kom till ett berett fält och kunde också själv vittna om att han aldrig träffat en skola, där eleverna varit så beredda att mottaga Kristus som i Kiaohsien. Det blev en rik andlig rörelse, som medförde goda resultat för församlingarna och missionen. Man sjöng och jublade, skolan var fylld av de nyfrälstas glädje och vittnesbörd. Det var också ett verk, som höll i sig. Flera av dessa nyomvända ha sedan låtit sig döpa och blivit goda medlemmar i församlingarna. Om en dophögtid 1936 berättar Oscar Rinell:

Dopförrättning å Kiaochow-fältet.

»Baptistförsamlingarna inom Kiaochow härad ha under juli månad haft flera dopförrättningar. Så döptes den 12

juli 32 personer i Kiaochow stad, den 13 20 i Wangtai, den 15 31 i Wangkochuang samt den 19 17 i Lungkiatsun och 11 i Po. Inom åtta dagar förenade sig alltså med Kristus genom dopet sammanlagt 111 personer. Samtliga hälsades omedelbart vid Herrens nattvard till respektive baptistförsamlingars gemenskap.

Dopkandidaternas antal på en del platser har enligt anmälningar varit större, men ett större regn hindrade somliga från att komma. Detta gäller särskilt Wangtai, varför vi hoppas få dop igen i september. Så mycket mer berömvärdt var det att ett tiotal dopkandidater, däribland flera kvinnor, gingo 25 kilometer i hållande regn för att döpas. Missionsvänner, bed till Gud för dessa nydöpta, att de må växa till i nåd och kunskap.»

Esther Wahlin talar också om väckelsens frukt.

Nytt offersinne.

»I första hand tänker jag med tacksamhet på den stora skara av Kinas egna söner och döttrar, som skördens Herre i dessa dagar uttager för sitt verk därute bland Kinas »blå miljoner». Denna intelligenta, Gud hängivna skara tages med få undantag när från missionsskolorna. Ty vilka passa väl bättre till ledare än sådana, som från barndomen haft förmånen att bli införsatta i Guds ord. När den Allsmäktige fattar tag i en sådan ung människa och hon får en erfarenhet av och ett möte med Honom och får hans kärleksglöd injuten i sin själ, då vågar hon ej annat än att ställa sig till hans förfogande, även om det gäller att offra en lovande och lönande jordisk kallelse och om det t. o. m. är fråga om att utan lön gå ut och tjäna för Jesu Kristi skull.

De flesta av dessa vittnen arbeta på att uppbygga en självständig och självunderhållande församling i landet. De

predika all Guds sanning. Och Ordets och Andens kraft är verksam i deras möten till syndakännedom, rening, helgelse och till kroppens helande från sjukdom. Herrens återkomst väntas varje dag.

Ja, detta är bland annat resultatet av den pågående väckelsen. Hur ha vi icke med svidande hjärtan sett behoven och vår egen otillräcklighet och suckat: 'Herre, sänd arbetare till din myckna skörd.'

Mycket, mycket mera verkar väckelsen. Så t. ex. offervillighet i församlingen. Som ett exempel på detta från vår eget missionsfält nämna vi, att vi fått bygga två kappell och att ett tredje är under uppförande — med det mesta av medel till kostnaderna insamlade där ute.»

I övrigt är att säga att missionens folk alltid siktar till andliga resultat, ehuru det gäller att gå fram med all vislighet. De årligen återkommande missionärskonferenserna äro ofta vittnen till kraftiga vittnesbörd om framgångar och de skilda stationsrapporterna överflöda av meddelanden om vad Gud utfört i väckelsens tecken. Detta kan sägas om nästan varje år. Det händer icke ringa ting bland kineserna.

Det vemodiga är att över allt där Guds rike bygges och särskilt där framgångarna äro mera markerade, där blir ofta vissa avsteg från den rätta vägen. Efter den monsenka väckelsen förekommo vissa företeelser, som kastade skugga över missionen. Detta var dock icke missionärens fel. En extatisk rörelse bredde ut sig. Såsom ledande i densamma uppenbarade sig både presbyterianska kineser och andra, och en del missionärer tycktes också ha förlorat besinningen. De vanliga yttringarna av kärlekslöst dömande och nya gruppbildningar förekommo. Den mäktigaste gruppen kallade sig för Ling-rön-hoe d. v. s. Ande-nåds-församlingen. En annan bar namnet Jeso-Giao-ting som betyder ungefär Jesu familjeförening och åter en annan, Den

lilla hjorden. Dessa grupper ha vållat skada och splittring. Den kinesiska betoningen har varit markerad och villfarelsen därjämte. För vårt folk har dessa rörelser varit en fara, som omnämnes i årsrapporterna vid olika tillfällen.

Det är intressant att iakttaga hurusom Kina under de sista åren blivit världsmissionens mest givande fält. Under det krigshändelserna här i Europa skapat en mentalitet, som även mycket mildt bedömd måste betecknas såsom ganska likgiltig för kristendomens sanningar, har kriget ute i östern tydligen åstadkommit en annan inställning. Naturligtvis får ingen av dessa ord sluta att landet varit vittne till någon större nationell väckelse. Denna har ännu icke kommit, och förutsättningarna för densamma äro säkerligen ännu icke på långt när för handen. Men icke dess mindre ha de senaste åren betygat för oss alla att något är i görningen. De många missionssällskapen, som arbeta under mycket olika förhållanden och i mycket olika miljöer, kunna rapportera om seger för evangeliet. Människor ha blivit frälsta, ibland i stora skaror, och många av dessa ha sedan anslutit sig till församlingarna.

I ljuset från det rådande världsläget är detta mycket beaktansvärt. Det visar oss att människorna reagera väsentligt olika inför evangeliet och nöden, och att den västerländska benägenheten att för närvarande ringakta den evangeliska förkunnelsen icke alls är någon världsomfattande företeelse. I detta ligger också ett rikt hopp för det kommande. Det gör missionsvännen modig och förtröstansfull och låter honom ständigt med iver spana efter nya tider när nådesvindarna susa.

Nya församlingar bildas

Sedan Gåtå församling bildats 1924 skulle det dröja 10 år eller till 1934 innan nästa församling konstituerades. Man hade länge haft verksamhet i Bao Guo Shan, en bergig trakt omkring 4 1/2 sv. mil från Chucheng. En förhyrd lokal användes för ändamålet. Så småningom mognade tanken på att bilda en församling, och detta skedde också den 20 maj 1934. 22 personer utflyttade från Chucheng och av dessa konstituerades församlingen, som genast fick döpa 7 personer. Vid detta tillfälle tjänade Oskar Rinell såsom ordförande, och Martin Jansson valdes till pastor. Det var sålunda en liten planta, som sattes i Guds åkerjord, men den har visat sig äga växtkraft och nitälskan.

Numera finnes ett trevligt kapell på platsen som medlemmarna till största delen byggt själva. Medlemsantalet var vid slutet av 1940 135 och 10 personer döptes där förra året.

Den 25 maj 1935 bildades vår tionde församling nämligen Wang Go Chuang. Det var en kraftig skara, som härmed utgick från Wangtai nämligen 218 personer. Som verksamhetsgåvor medföljde också från moderförsamlingen tre utstationer och tre skolor med lika många evangelister och lärare. Två bibelkvinnor och två tillfälliga kolportörer hörde också till arbetsstaben. Medlemsantalet utgör nu 310.

Till pastor valdes genast O. H. Rinell, och såsom alltid förut skedde även denna församlingsbildning på kinafältet i fridens tecken.

Wang Wu församling bildades 1936 den 5 september. Denna plats ligger rakt söder om både Kaomi och Gåtå och det var församlingen på den sistnämnda platsen som här var moderförsamlingen. Det var en skara av 245 personer, utflyttade från Gåtå, som här slöto sig samman till en biblisk församling. Under själva högtiden döptes 12 personer. Två utposter och två skolor övertogs från moderförsamlingen. Den nya gruppen hade den glädjen att genast få flytta in i ett färdigt kapell.

Tvenne år senare eller 1938 den 2 oktober bildades församlingen i Hoa Kuan. Platsen ligger i väster från Chucheng och hör till det folkrika Kuhsienområdet där bortåt en million människor ha sin tillvaro. En annan mission har verkat här under många år, men av någon anledning ansett sig förhindrad att fortsätta. Vårt folk i Chucheng tog sikte på platsen och placerade en evangelist därstädes. Under 16 år har på detta sätt en sporadisk verksamhet bedrivits. Nu försökte man sig på en församlingsbildning trots alla svårigheter. Tjugu personer, som utflyttat från Chucheng och sju andra, bildade nu stommen i den nya församlingen. Martin Jansson valdes till föreståndare, och inom församlingen valdes omedelbart två diakoner samt sekreterare och kassör. Sista året döptes här 9 stycken men medlemsantalet är alltfort ringa nämligen 39. Ett stort fält väntar dock runt omkring, och det är att hoppas att det skall bli möjligt att i framtiden erhålla allt rikare skördar.

1939 konstituerades Sogiatsun den 23 april. Det var här 143 medlemmar, som utflyttade från Gåtå församling, och inom kort döptes 11 personer. Fyra skolor och tre utstationer medföljde från moderförsamlingen. Församlingen har nu 157 medlemmar. Platsen är en folkrik by vid stora vägen mellan Kaomi och Chucheng. Där är en lokal för-

hyrd för verksamheten och Oscar Rinell och Martin Jansson ha nedlagt mycket arbete på detta fält. Härmed bildades missionens trettonde församling. Antalet är dock tolv, ity att Wang Wu måste anses skild från baptistsamfundet sedan den 1939 valt till föreståndare en man från pingstmissionen. Detta skedde under inflytande av A. Leander, vilken under sin hemmavistelse i Sverige övergått till pingstsamfundet och efter utkomsten till Kina sökt att draga medlemmar över till denna rörelse. Något oroligt har ständigt legat över denna församling, och detta kan till någon del förklara dess egendomliga handlingssätt, vilket dock icke dess bättre betytt något särskilt märkvärdigt för arbetet för övrigt.

En mycket god sak bland våra församlingar i Kina är deras iver att öppna nya predikostationer varhelst ett tillfälle bjudes. Den som granskar missionskartan över fältet skall snart finna vilken mängd av sådana som äro utprickade. Deras antal är 95 stycken. De flesta höra samman med Kaomi, Wangtai, Chucheng och Kiaohsien som i nu nämnd ordning ha respektive 20, 14, 12 och 10 utstationer. Men alla de övriga församlingarna ha utstationer. Det skulle aldrig gå att bearbeta dessa omfattande fält utan en bra stab av infödda medarbetare. Men det är just detta missionen sysslar med. Man gör sitt bästa för att få fram präktiga och pålitliga vittnen, som med kinesens förmåga och sin goda språkkunskap kunna vara arbetet till gagn. Bibelkvinnorna och de manliga predikanterna utgöra 111 personer. Till dessa kommer sedan lärarkrafterna som räkna 71 personer. Visserligen äro helt naturligt många av dessa krafter mycket svaga, men de äro dock mycket användbara, och missionen tröttnar icke att berätta om vilken god hjälp som här ges.

Men utblicken över områdena eggjar till allt rikare ansträngningar. Kina är landet med folk. Vart man ser synes det folk. Millioner vid sidan av andra millioner behöva att

få lyssna till sanningens ord. Det är under känslan av detta som vårt folk ideligen manar hemförsamlingen att ej tröttna i sina bemödanden att bedriva mission. Det är så mycket som växer här ute och så mycket som håller på att mogna för en bättre värld. Även här kan Jesusordet om att fälten vitna till skörd tillämpas.

Nya församlingsbildningar markera bristen på arbetare. Vissa förhållanden ha också bidragit till att rubba missionsledningens cirklar. Ehuru ärliga ansatser gjorts att sända ut arbetare i rätt tid har det icke varit möjligt att realisera de planer som uppgjorts. Detta har betytt att utsatta verksamhetspunkter icke fått den kraft för verksamheten som behövts. Mest kännbart har detta varit på kaomifältet där missionen har sin största församling med 1,157 medlemmar. Det är uppenbart att den brist, som här påtalats, måste avhjälpas och detta så snart som möjligt. Här finnes plats för flera goda arbetare från hemlandet, och de stora utvidgningsmöjligheterna omkring snart sagt varje församling tala sitt gripande språk om vad som här måste komma till utförande.

Några bilder från arbetet följa här.

Jul i Chucheng (1938).

— — —
»Juldagen kl. 6 e. m. hade söndagsskolan sin fest. Den samlade fullt hus. Både sitt- och ståplatser voro upptagna. Söndagsskolfesterna här liksom hemma väcka särskilt intresse. Människor, som eljest ej besöka Guds hus, komma då för att lyssna. Kyrkan var prydd med jultall och levande ljus. Och barnen själva utförde till stor del programmet. Tillfället togs också i akt att förkunna det glada budskapet för skarorna. — — — Redan dagen förut hade 'påsar' delats ut till barnen, för att man vid festen skulle få mera stillhet och andakt.

I missionärshemmen firades också jul. Här ute blir det jul precis så mycket som vi själva göra det till. Genom kriget blevo våra möjligheter mera begränsade än vanligt. Mat fattades dock inte. Och vi firade en angenäm svensk jul. Det bästa var, att vi fingo ha det lugnt och fridfullt. När detta skrives ha vi haft

påhälsning av flygplan.

En dag fällde de tre bomber ungefär 4 km. från staden. Dagen därpå — den 29 dec. — fälldes tre bomber alldeles utanför stadsmuren, en knapp km. från missionsstationen. Skadegörelsen blev ringa, dock sårades en man till döds.

Så gå vi ett nytt år till mötes. Vad skall det bära i sitt sköte för missionen, för Kina, för världen, för individen? Vi veta ej. — Dock, ett veta vi. — Guds faderskärlek omger oss, och vi äro under hans höga ledning.»

Ingrid Andréén.

S. B. M:s bibelskola i Kina (1935).

»Det föll på undertecknads lott deltaga i bibelskolan detta år. Kursen, som hölls i Kaomi och pågick två månader, hade samlat 30 elever. Alla våra församlingar, utom en, voro representerade.

Lärare voro, utom undertecknad, brr J. E. Lindberg, Kao Shing han och Kung Rän young. Gud var med oss i arbetet och lade sin välsignelse till våra bemödanden. Det var harmoni och samförstånd mellan lärarna och likaså mellan lärare och elever.

I början av vår kurs hade vi en veckas bibelstudium och möten ledda av pastor Kuan från Pingtu (the Southern Baptist Convention). Gud fick använda honom till välsignelse för oss alla. Ett värdefullt och uppskattat besök fingo vi också av pastor Fritz Peterson. Det är inte varje

år som vi ha glädjen se någon från Sverige som gäst, och det var högtid för oss alla att få lyssna till den gamle, erfarne gudstjänaren.

Vid avslutningen den 15 nov. predikade J. A. Rinell lärorikt om 'Andreaskristna' och vi skildes åt under tacksamhet till Gud.»

Egrom Rinell.

Ett nådeligt beskydd

Kina är den stora orons förlovade land. Detta sammanhänger med många förhållanden. Det är icke lätt för en koloss som Kina att behålla en enhetlig ledning, och även när denna synes tämligen konsoliderad finnes det alltid skaror av fribrytare vilka göra sitt bästa för att terrorisera sina medmänniskor. Rövarhövdingar av olika snitt ha ständigt gjort sig påmint i Kinas liv, och det är nog ingen, som kan förutsäga, när de komma att upphöra. Det är lätt att förstå vilken känsla av otrygghet, som bemäktigar sig folket inför dessa olika härjareband, och att dessa där de våga skola vända sig på ett alldeles särskilt sätt emot utlänningarna är att vänta. Det vilseledda nationalistiska sinnet kulminerade i boxarrörelsen år 1900 med dess blodsoffer av olika åldrar. Vad som då skedde ligger som en mörk skugga över den nyare kineshistorien.

Till råga på allt började japanerna sitt krig mot Kina 1937. Stora truppmassor kastades in i landet och vårt arbetsområde ligger alldeles öppet för de inströmmande härarna. Sedan dess har blodsvågen svallat fram och tillbaka, och telegrammen ha talat om både vinster och nederlag för bägge parterna. Synbarligen är striden en misräkning för den anfallande. Tanken på att kunna med ett par kraftiga dråpslag kuva den stora kolossen har måst

skrinläggas. Kina har vaknat och sänt åtminstone en del av sina trupper mot Japan, och det visar sig nu att dessa äga samma skicklighet som sina motståndare. Men allt detta har skapat svårigheter för missionen. De av kriget berörda delarna av landet ha härjats på olika sätt, och en del missioner ha lidit oerhörda förluster. Med ängslan har missionens folk i hemländerna spanat efter de sista nyheterna och ofta i dessa funnit sina värsta aningar be-sannade.

Och alltför är läget mycket kritiskt. Ingen vet vad som kommer att hända härnäst. I krig synas alla medel till skadegörelse vara lovliga, och kriget i Kina har till fullo visat att man icke tillåter några hämningar att göra sig gällande. Det är bäst att vara beredd på det värsta, för att slippa alltför många misräkningar.

Se vi nu på vår mission måste vi säga, att Guds goda hand vilat över oss. Till all lycka är klimatet i Shantung gynnsamt för oss. Vintern kan ibland vara ungefär som här fastän kylan dämpas fortare, och hösten är behaglig. Sommaren blir lätt våldsamt het och det är då som de starkaste påfrestningarna för nordens folk infinna sig. Men här såsom överallt i landet är hygienien bland massorna tämligen dålig, och rätt vad det är komma farsoterna dragande. De värsta hittills ha varit koleran och lungpesten. Den förra sjukdomen synes smyga sig fram varje år, under det att den andra mera sällan kommer till utbrott. Här kan erinras om att då lungpesten rasade som svårast 1911 dogo tre personer hos en granne öster om vår egendom i Kiaohsien. Men därvid stannade det. Gud befallde farsoten att lämna missionen i fred.

Icke utan skäl ha kineserna betraktat utlänningarna med misstro. Att de skulle exploatera landet voro de säkra om. De fingo alltför ofta bevis för riktigheten i detta tänkesätt. Det är icke mycket att undra på att missionärerna såsom kommande från västerlandet också mötts av denna miss-

tänksamhet. Det var ju icke så lätt för folket att veta, att de kommo i ett helt annat syfte än att sönderslita och föröda. Karl Vingren måste utstå ganska många kritiska stunder och även de efterföljande missionärerna veta om detta. Särskilt under krigsåren 1894—95 inträffade det att vårt folk faktiskt svävade i dödsfara. Men även då hjälpte Herren dem. Den hotande nöden blev till sist ingen verklig nöd, ty Hans ansiktets ängel frälste dem.

Under revolutionsåren 1911—16 genomlevde vår mission flera gånger spännande ting. Belägringen av Kiaohsien 1914 blev prövande. De misstänksamma japanerna beskyllde missionärerna för tyskvänlighet, och det var ej lätt att visa falskheten i detta påstående. Till råga på allt stod man nästan utan pengar för en kort tid, men Gud sände hjälp genom olika händer. En av dem var professor E. T. Nyström, som efter uppmaning av red. J. Byström medtog ett par tusen kronor på sin resa till Kina avsedda för vårt fält, och på så sätt lyckades man hjälpa trots det att postgången var förtvivad.

Åren 1928—30 voro också prövningens tider. Kaomi och Kiaohsien voro i skottlinjen, och vissa tider såg det mycket bekymmersamt ut. Värst illa ute var dock vid denna tid Chucheng, som fick genomlida en regelrätt belägring. Olika vapenslag även flygmaskiner voro med i den blodiga leken. Under denna tid bodde familjerna Lindbergs senior och junior samt Matilda Persson där. Det blev ett drygt halvår. J. E. Lindberg skrev härom: »Det har varit skräckdagar i staden. Huset där jag har min pastorexpedition träffades av tvenne sprängbomber, som anställde rätt stor förödelse i taket, på väggar och golv samt sprängde en hel del fönsterrutor. Hade jag icke gått ut tio minuter förut, så hade jag sannolikt blivit dödad. — Har just i dag varit och räknat och vägt allt krigsskrot, skjutet in här i den gamla egendomen. Bombskärvor 117 stycken och de väga 9 kg. Gevärskulor 215 stycken och de väga 6 kg. Spräckta

glasrutor uppgå till 59. Som 10 bomber slagit in här så är det ju ett Guds under att ingen träffats eller skadats. — Ingen dag har Gud tillbakahållit sitt allsmåttiga beskydd eller glömt våra dagliga behov. Priset vare Hans namn därför.»

De allra senaste åren ha varit svårligen hemsökta av krigshändelser. Det är nu som en modernt utrustad stat gått till storms emot landet, och vad detta skulle betyda för missioner, som ligga i själva farozonen, är ingen svårighet att förstå. Rapporterna till missionärskonferenserna tala mycket om kriget och dess förkännningar. Man skildrar i gripande ordalag befolkningens vedermödor och där förekomma yttringar, som klart visa, att man är beredd på långt värre ting. Mitt under allt detta fortsätter missionen. Även när Kiaohsien den 15 jan. 1938 fick hissa de nya herrarnas flagga kunde missionen fortsätta. Den stod inför nya svårigheter och den var beredd på det värsta.

Några ord i Vecko-Posten för jan. 1938 av Anna Andersson berätta litet om den nyss tilländagångna julen. »Hurudan jul ska vi få i år? Den frågan hade vi ofta ställt till varann härute den sista tiden. — Tågförbindelsen hade varit dålig en längre tid, och då jag blev erbjuden bilskjuts in till staden Tsingtau fredagen före jul, antog jag tacksamt det erbjudandet. — Men följande dag brändes och sprängdes i luften de stora japanska fabrikerna strax utanför Tsingtau av kineserna, och staden kom i stor oro. Massor av människor flydde, lösa element började plundra de japanska affärerna, staden var i belägringstillstånd, och man fick alltså ej vara utomhus mer än vissa timmar om dagen, och på dagarna hände det ofta att alarmsignal för flygare ljud, så att man även då måste hålla sig inne. Under allt detta fingo de amerikanska undersåtarna order om evakuering av kvinnor och barn. Och vi svenskar här ha ju löfte om att få gå ombord på ett amerikanskt krigsskepp. — Tisdag morgon lyckades vi dock att få följa med en bil

till Kiaohsien. Vår bil for förbi brinnande ruinhögar efter stora, ståtliga fabrikskomplex och förbi massor av flyktingar gående, åkande med alla tänkbara åkdon — i kylan. Det var en ömkansvärd syn, som aldrig kan gå ur vårt minne. Gamla gummor på små fötter stultade fram, kanske med små barn på ryggen eller andra bördor. Och för övrigt folk av alla slag. Det var flykt för livet. — Och dock ha vi firat en lugn julhögtid i våra hem, och mötena i kyrkan ha varit goda och välbesökta.»

En annan skildring från ungefär samma tid av Gerda Rinell förtäljer: »Kaomi togs den 14 januari, Kiaohsien den 15 och Chucheng den 3 februari. Vi ha varit rätt så isolerade från nyheter, ty redan vid jultiden började vår post att bli mycket oregelbunden. — Telegrafförbindelserna med yttervärlden voro också avbrutna och ingen radio ha vi. — Fiendens trupper tågade alltså in här och möttes av tusentals vita flaggor. Den vita flaggan har ju sin särskilda betydelse i krig, men det kunde dock icke hjälpas att våra tankar kretsade omkring vad den vita färgen betyder för kineserna. Det är deras sorgfärg —.»

Framför de intågande arméerna skyndade en värnlös skara kvinnor och barn. Ingen behöver närmare betona vilka olyckor, som hota kvinnan i krigsöner och detta så mycket mer i ett hedniskt land. Vart skulle de fly? Jo, de kommo till missionsstationerna. Under de första dagarna hade våra missioner ungefär 1,300 kvinnor och barn i skolokalerna.

Allt detta skapade nya problem. Dessa stackare behövde mat. Men huru skulle de gå att mätta en så stor skara? Det blev att försöka. Den kristna frikostigheten gjorde sitt bästa. Milletvällingen blev en välkommen varmrätt bland dessa svältande. Och nu inträffade det intressanta att en del förmögna kineser, som sågo missionens gärningar, togo sig före att sända upp matvaror och andra gåvor till flyk-

tingarnas hjälp. Sådant är ingen vanlig syn i hedniska länder, men nödtiden blev dock vittne till något sådant.

På samma gång bereddes osökta tillfällen till mission. Arbetet bland Kinas kvinnor har alltid varit hämmat av många saker. Här blev det mindre av hämningar, och det blev möjligt för våra missionärer att verksamt kungöra för dessa stackars lidande människor vad Jesus vill oss alla.

Striden i Kina pågår. Dess slut ligger i det ovissa. Stormaktspolitiken är oberäknelig. Helt naturligt ha prövningarna varit många för vårt folk. Några evangelister och medlemmar ha dödats, många ha förlorat sitt lilla hem och bohag, och för alla ligger den pinande oron liksom i luften. Men ingen av missionärerna har dödats. De ha varit i dödsfara vid flera tillfällen, och det är ett under att intet ont har drabbat dem. Alltid har något inträffat, som i sista minuten bidragit till att rädda deras liv.

Att sedan tider av denna karaktär mycket djupt skaka om det mänskliga nervsystemet är ingen svårighet att förstå. Men även härvid har Guds nådefulla hand hållit vårt folk uppe. Ingen har duktat under genom något nervsammanbrott, även om man ibland har varit vid själva bristningsgränsen.

Med djupaste tacksamhet se vi tillbaka på dessa gångna år. De ha från början intill nu blivit ett enda starkt vittnesbörd om Guds bevarande nåd och kärlek. Med hopp blicka vi mot det kommande. Jerusalem bygges under bullersam tid, och dess prövningar äro många. Men segern och framgången höra Gud och hans tjänare till.

»Allt härintill har Herren hjälpt oss!» (1 Sam. 7: 12.)

Missionens fastighetsbestånd i Kina

Frågan om att skaffa lokaler för prediko- och skolverksamheten samt bostäder för missionärerna har alltid varit en svår uppgift för missionen i främmande länder. Kommer härtill den omständigheten att penningtillgången är synnerligen knapp försvåras ytterligare problemet. Ifråga om denna sistnämnda sak har vårt folk i Kina väl icke tillhört de allra sämst lottade, men alltid har det gällt för dem att iakttaga den största möjliga sparsamhet, vilket ej alltid varit fallet hos vissa andra missioner i landet. Våra missionärer ha dock aldrig gett rum för någon otålig klagan. Med sin goda kunskap om läget här hemma ha de mycket väl kunnat sätta sig in uti de omständigheter, som betyda så mycket för missionens ledning. Det har blivit naturligt att iakttaga en konsekvent sparsamhet, vilken ibland gett prov på synnerligen intressanta moment.

Kinas folk lever av gammalt i dåliga bostäder. Det hör till den sunda utvecklingens bästa sidor i världen att förbättra levnadsvillkoren för både folket och individerna och hit hör såsom en vital sak bostäderna. Det säger sig självt att sådant icke ordnas i brådrasket i ett land som Kina, en koloss med oerhörda dimensioner och en tradition, som vet att gardera sig för alla misstänkta nymodigheter.

Men så småningom tränga de nya idéerna fram, och även kinesen är vaken för deras betydelse.

Vi anse det vara en Guds särskilda ledning att vår pionjär i Kina Karl Vingren kom att stanna i Kiaohsien. Mycket som skett och sker stärker oss i denna övertygelse. Där ligger vår äldsta huvudstation. Det föll sig ingalunda lätt för Vingren att få tag i ett hus till att börja med. Härom är närmare skildrat på annat håll i denna skrift. Det lyckades dock till sist, och Vingren jublade över resultatet. Det var dock ett mycket enkelt kineshus som förvärvats, men det var i alla fall något att börja uti. Detta hus blev nu både kapell och bostad. Det var här som det första arbetet utfördes och de första kineserna trevade sig in.

Så småningom flyttade missionärerna till en annan egendom och då kunde det första huset få brukas uteslutande såsom samlingslokal. Det rymde dock blott 40 personer och det var ej svårt att förstå att det gällde att skaffa en annan lokal, såvida verksamheten skulle kunna fortsätta. Så skedde också. År 1901 inköptes både det gamla huset och tomten. Det var året efter boxareupproret och mycket stod i jäsning. Men vårt folk gjorde försöket att skaffa sig en hållpunkt i alla fall. Det var J. A. Rinell och John H. Swordson som handlade.

På denna tomt har sedan en viss byggnadsverksamhet pågått. Två räckor av hus växte upp, det var ett kapell som rymde 150 personer och ett gatukapell med bostad för vaktmästare. Allt detta var ett trossteg av en församling på 8 personer, men tron segrade. Större delen av kostnaden samlades bland kineserna själva.

1912 lades grunden till ett bättre samlingshus. Generalkonsuln Dr J. E. Hultman i Shanghai lade grundstenen, och året därpå kunde invigningen äga rum. Hörsalen i detta hus är nästan fyrkantig, och omkring 600 personer kunna bekvämt få plats. I sydöstra hörnet ligger dopgrav och plattform. En mindre sal rymmande ett par hundra perso-

ner samt avklädningsrum för dopkandidater höra också till, och bägge salarna kunna förenas vid behov. Hörsalen är såg hög att det är möjligt att bygga läktare när behovet kräver. Det var ett par systrar i Asker, Sverige, som genom en gåva på 3,000 kr. lade grunden till denna byggnad.

Se vi oss vidare omkring upptäcka vi att stationen även har andra byggnader. Skolan krävde sitt. Intill 1904 höllos skolorna i predikolokalerna. Detta år inköptes dock en mindre egendom, som gav rum för såväl goss- som flickskolorna intill 1910 då gosskolan fick flytta in i en större egendom. Denna har sedan ombyggt och utökats. 1923 fick också flickskolan en bättre lokal och slutligen byggdes 1939 det ståtliga skolhus, vars invigning på våren nämnda år blev en stor och rik högtid.

Så länge klinikerna höllos öppna brukades för desamma dels det gamla kapellet och dels andra lokaler.

Vad sedan missionärsbostäderna angår så inköpte J. E. Lindberg en bra tomt redan 1895. Sedermera ha ytterligare tvenne tomter inköpts och inalles fyra missionärsbostäder uppförts.

Chucheng. Församlingen där bildades 1905 men redan 1903 inköpte J. E. Lindberg såsom förut berättats en rätt stor fastighet i norra förstaden för missionens räkning. När köpet skulle uppgöras var banken i Tsingtau stängd på grund av nyårsfirandet. Hur skulle man då få pengar till den nödvändiga köpeskillingen? Men då ingrep en icke kristen kinesisk köpman och lånade missionen mellan 3- och 4,000 kr. När man ville lämna kvitto ville han icke mottaga ett sådant. »Edra ord äro en tillräcklig garanti för mig», utbrast han. Sådant visar missionens anseende.

Själv skrev J. E. Lindberg om den nyköpta egendomen: »Den har flera fördelar såsom ett gott läge till privatbostad, plats för kapell och mindre skolhus, frihet från kronoskatt, två brunnar men med mindre dugligt vatten, nära att bära mat- och tvättvatten från västra floden, ingen

fara för översvämning, all byggnadsmaterial i form av jord eller lera finnes på platsen, nära till torgen, avsidet från katolikerna m. m. dylikt.»

Vid köpet tjänstgjorde såsom mäklare Leofang kwei, postmästare till yrket, som med sitt kristliga inflytande kunde på flera sätt gagna arbetet och slutligen gav hälften av sitt arvode, 40 kr. till missionen. Hit flyttade J. E. Lindbergs 1904 och något senare David Edéns.

1906 byggdes ett kapell rymmande 200 personer, försett med dopgrav och avklädningsrum, 1909 tillkom ett litet hus för ogift kvinnlig missionär och 1914 en familjebostad. 1917 och 1920 byggdes lokaler för goss- och flickskolorna varjämte kliniken inhystes i en mindre kinesgård som inköpts. 1929 förhyrdes en egendom för barnhemmet och dess personal och 1937 inköptes och iordningställdes en egen gård.

Wangtai. Missionsegendomen därstädes inköptes 1914 av A. Leander. Det var missionsvänner i Östersund och Kumla, som gav grundplåten. Efter reparation kunde man räkna med lokaler för såväl prediko- som skolverksamheten. Senare byggdes en kvinnoflygel, rymmande 150 personer. A. J. Lidquist gjorde mycket för att förbättra rumsbeståndet. 1935 uppfördes ett nytt ändamålsenligt kapell. Föreståndaren för Wangtai har alltfort sin bostad i Kiaohsien.

Kaomi. Här uppfördes 1936 en ny kyrka, som rymmer omkring 500 personer. Dessutom finnas rum för flickskola, evangelister och missionärer.

Ihchao. Vid denna station, som nu räknar med en liten och svag församling finnes också ett kapell. Hösten 1938 inköptes för missionen en ny gård. J. E. Lindberg var med och ordnade om köpet. Denna gård har ett mycket centralt läge. År 1939 inköptes granngården till kapellet i östra förstaden. Denna fastighet skänktes till missionen av Anna och J. E. Lindberg. Hoa Kuans kapell har förbättrats.

Till dessa fem nämnda huvudstationer höra åtskilliga

kapell och egendomar i omgivningen. Kiaohsien har ett kapell i Mago-choang, som rymmer 125 personer. Huset bygges nästan uteslutande för medel som kineserna givit. I Matien och Hangiasuen finnas också kapell. Därjämte förhyras flera lokaler på olika håll.

Chucheng har kapell i Liyuan, som ligger 4 km. väster om staden. Flera lokaler äro förhyrda.

Wangtai äger en egendom i Shi-men-tse, som brukas till både kapell och skola. I Wang Go Shuang förberedes nybyggnader.

Kaomi äger fastigheter i Tien-gia-choang och i Gåtå. Flera lokaler äro förhyrda. I Hwa Shan Tuen har ett litet kapell uppförts. Det var förr ett tempel.

De övriga församlingarna bedriva mission dels i egna och dels i förhyrda fastigheter. Long-gia-tsuen, 25 km. söder om Kiaohsien, har ett hus, som inköptes 1907 ehuru församlingen bildades först 1915. Ett nytt kapell byggdes 1918. Huset rymmer 200 personer. Halva kostnaden gäldades av kineserna. I Binhsien finnes ett nybyggt kapell och i Dotsuen en fastighet. Härtill komma ännu ett kapell, nyinköpt, och tre förhyrda lokaler.

I Po rymmer kapellet 150 personer. Vi ha förut berättat om dess tillkomst genom bankmannen Bao Hsua-wen. Därjämte finnes skolhus. Fyra kapell förhyras av församlingen.

Självfallet måste många lokaler förhyras för skolorna. Det gäller ju ett 70-tal sådana. Man förhyr och ordnar det hela så bra som möjligt. Den kinesiska offerviljan har ofta givit goda prov. I övrigt är att säga att missionens egendomar äro försäkrade till betryggande värden. Den fortsatta och utvecklade missionen måste dock räkna med lämpliga nybyggnader efter hand.

XXVII.

Missionärernas placering och arbetsuppgifter

Den årligen sammankommande missionärskonferensen uppsätter förslag för missionärernas placering under nästföljande arbetsår. Detta skall godkännas av Missionsstyrelsen i hemlandet. Naturligtvis söker man att ge respektive missionärer den uppgift för vilken utbildning skett och för vilken anlagen äro lämpade. Att denna princip icke strikt har kunnat hållas i varje fall beror på den ringa tillgången på folk, som ofta gjort sig gällande. Härnedan följer nu den senaste placeringen.

Kiaohsien.

J. A. Rinell: Stationsföreståndare, evangelisk verksamhet och församlingsvård i Kiaohsien och Long-gia-tsun församlingar. Missionens ordf. Ledamot av verkställande utskottet och svensk-kinesiska konferensens missionsstyrelse.

Hedvig Rinell: Lärarinna i bibelskolan.

Esther Wahlin: Ledarinna för kvinnliga bibelklasser och evangelisk verksamhet.

Anna Andersson: Föreståndarinna för svenska små- och

folkskolan. Lärarinna i bibelskolan. Evangeliskt arbete. Missionens revisor och vice sekr.

Egron Rinell: Föreståndare för bibelskolan och lärare i samrealskolan. Församlingsvård i Gåtå. Kassör för central-kassan. Ledamot av verkställande utskottet och svensk-kinesiska missionsstyrelsen.

Gerda Rinell: Evangelisk verksamhet. Sång- och musikundervisning i missionens skolor. Lärarinna i samrealskolan.

Chucheng.

J. E. Lindberg: Stationsföreståndare. Evangelisk verksamhet på Chuchengfältet. Ledamot i verkställande utskottet (suppl.).

Anna Lindberg: Lärarinna i stationens skola.

Signe Lindberg: Ledarinna för kvinnliga bibelklasser och evangelisk verksamhet. Lärarinna i stationens skola.

Matilda Persson: Föreståndarinna för barnhemmet, evangeliskt arbete och ackuschörskeverksamhet. Ledamot i verkställande utskottet och i svensk-kinesiska missionsstyrelsen.

Walter Andreen: Evangelisk verksamhet och församlingsvård i Chucheng och Bao Goeshan församlingar. Missionens sekreterare. Ledamot av verkställande utskottet och svensk-kinesiska missionsstyrelsen.

Ingrid Andreen: Lärarinna i stationens skola och evangelisk verksamhet. Missionens revisor (suppl.).

Kaomi.

Oscar Rinell: Stationsföreståndare. Evangelisk verksamhet och församlingsvård i Kaomi och Sogiatsun församlingar. Missionens vice ordf. och ledamot av verkställande utskottet och svensk-kinesiska missionsstyrelsen.

Martin Jansson: (Eventuellt) stationsföreståndare. Evangelisk verksamhet och församlingsvård i Kaomi, Gåtå och

Sogiatsuns församlingar. Ledamot av verkställande utskottet.

Nina Fredriksson: Föreståndarinna för stationens skola.

Eric Thoong: Språkstudier. Missionens revisor.

Thora Thoong: Språkstudier.

Wangtai.

Oscar Rinell: Stationsföreståndare. Evangelisk verksamhet och församlingsvård i Wangtai, Wang Go Chuang och Po församlingar.

Hellen Rinell: Lärarinna i svenska små- och folkskolan och evangelisk verksamhet. Kassör för konferenskassan.

Ihchao.

Sten Lindberg: Stationsföreståndare. Evangelisk verksamhet och församlingsvård i Ihchao och Hoakuans församlingar. Ledamot av verkställande utskottet.

Alice Lindberg: Evangeliskt arbete. Eventuellt lärarinna i stationens skola.

XXVIII.

Missionärerna

En kort förteckning av missionsstaben skall lämnas här. Av helt naturliga orsaker måste denna bliva ytterst sammanträngd. Uppräkningen följer ankomsttiden till Kina.

Missionärer i aktiv tjänst.

Lindberg, Johan Edvard. Född i Högsby, Kalmar län den 24/8 1865. Döpt i Stockholm den 23/10 1886. Studerat vid Betelseminariet 1887—91 kl. 1—4 samt i Jabneal Mission School i London 1891. Anlände till Kina 1892. Har tillsammans med J. A. Rinell grundat Kiaohsien station, samt Chucheng station, och förestått denna sistnämnda sedan 1904. Besök i hemlandet: 1900—02, 1912—13, 1928—29. Gift med Anna Holtz.

Lindberg, Anna. Född i Stockholm den 12/11 1869. Döpt 1892. Lärarinneexamen vid Ateneum i Stockholm. Folkskollärarynna i By, samt i Maria och Katarina i Stockholm. Studerade vid China Inl. Miss. Trainings school för kvinnor i London. Anlände till Kina 1894. Gift med J. E. Lindberg. Besök i hemlandet 1900—02, 1912—13, 1928—29.

Rinell, Johan Alfred. Född i Rinna den 27/11 1866. Döpt i Rinna den 2/8 1884. Studerat vid Betelseminariet 1888—

1891 kl. 2—4. Språkstudier i England och Kina. Pastor i Fredrikshald, Norge, 1891—92. Anlände till Kina 1894. Tillsammans med J. E. Lindberg har han grundat Kiaohsien station och förestått densamma från dess början 1899. Mångårig ordf. i missionärskonferensen. Flitig författare. Gift med Hedvig Lovisa Jansson. Besök i hemlandet: 1905—06, 1919—20, 1932—33.

Rinell, Hedvig Lovisa. Född i Tensta den 12/10 1867. Döpt i Alunda den 30/11 1889. Lärarinneexamen i Uppsala. Studier i språk- och missionskunskap i London. Anlände till Kina 1894. Gift med J. A. Rinell. Besök i hemlandet 1905—06, 1919—20, 1932—33.

Wahlin, Esther. Född i Tumba den 24/10 1877. Döpt i Kårsta den 5/5 1895. Genomgått bokh.-skola i Stockholm, bibelskola i Örebro och idkat privata språkstudier. Bibelkvinna i Stockholms IV baptistförsamling. Anlände till Kina 1906. Besök i hemlandet 1914—15, 1926—28, 1935—36.

Persson, Matilda. Född i Fällingsbro den 19/5 1885. Döpt i Örebro I den 10/1 1892. Genomgick Elsa Borgs bibelkvinnekurs 1907—08, en termin vid Betelseminariet och därefter språkstudier i England. Barnmorskeexamen 1909. Anlände till Kina 1911. Besök i hemlandet 1919—21, 1931—32.

Lidquist, Adolf Johannes. Född i Wall den 23/10 1880. Döpt i Wall den 27/10 1895. Studerade vid Betelseminariet 1903—07, kl. I—IV. S.-skolmiss. 1907. Pastor i Vingåker I 1908—10. Språkstudier i England och Kina. Anlände till Kina 1911. Gift med Maria Elisabet Hammarlund. Besök i hemlandet 1921—22 samt sedan 1929.

Fredriksson, Nina. Född i Stockholm den 1/8 1885. Döpt i Hackvad den 10/10 1913. Studerade vid Detthowska skolan i Stockholm och vid lärarinneseminarium. Språkstudier i Fr. Schweiz samt i Betelseminariet 1916. Guvernans. Anlände till Kina 1917. Besök i hemlandet 1924—25, 1933—35.

Rinell, Egron Gösta. Född i Tengchow, Kina, den 15/5 1894. Döpt i Kiaohsien den 21/8 1910. Studier i Kina. Studerade vid Betelseminariet 1913—16, kl. I—IV. Anlände till Kina 1917. Gift med Gerda Kristina Ljungquist. Besök i hemlandet 1923—24, 1935—36.

Lindberg, Signe. Född i Pingtu, Shantung, Kina, den 22/6 1896. Döpt i okt. 1914 i Örebro I. Studerade vid China Inl. missionens flickskolor i Chefoo 1903—13. I Örebro Missionsskola 1917—18. Sjukvårdskurs vid Lindesbergs lasarett 1918—19, humoders- och bokhållerikurs. Anlände till Kina 1920. Besök i hemlandet 1931—32.

Andersson, Hulda Kristina Elvira. Född i Örebro den 6/8 1890. Döpt den 3/3 1907. Studerade vid Betelseminariet 1918—20 samt vid Moodys institut i Chicago Ill. 1920—21. Anlände till Kina 1921. Gift 1922 med missionären i Alliansmissionen, J. E. Andersson. Änka 1923. Besök i hemlandet 1929—31 samt sedan 1938.

Rinell, Oscar Henry. Född i Pingtu, Shantung, Kina, den 7/4 1896. Döpt i Kiaohsien den 21/8 1910. Studier i Kina. Stud. vid Betelseminariet 1914—18, kl. I—IV samt i baptisternas i Tyskland predikantskola i Hamburg 1920. Anlände till Kina 1921. Gift med Ida Hellen Louise Colldén.

Besök i hemlandet 1930—32, 1937—38, 46-47, 51-53, 61-62, 65-66.
Andersson, Susanna. Född i Hjorted den 28/9 1892. Döpt i Minneapolis Minn., U. S. A. i april 1913. Studerade ett år vid Betel Academy, S:t Paul, Minn., och tre år vid Northwestern Miss. Training School samt genomgick där efter sjukvårdskurs. Anlände till Kina 1923. Besök i hemlandet 1929 och 1937. Tjänstledig och vistas i U. S. A. sedan 1938.

Rinell, Ida Hellen Louise. Född i Göteborg den 2/8 1899. Döpt i Göteborg II den 23/3 1913. Studerat i Lundénska skolan i Göteborg. Vid Betelseminariet 1920—22, kl. I och II. Kurs i sjukvård vid Finspångs lasarett 1922. Språkstudier i England 1923. Anlände till Kina 1923. Gift med

Oskar Henry Rinell. Besök i hemlandet 1930—32, 1937—38, 46-7, 50-53, 61, 66.

Strutz, Märta Dorotera (Doris). Född i Lysekil den 6/2 1901. Döpt i Linköpings I den 4/1 1916. Normalskolekompetens vid Linköpings Elementarläroverk för flickor 1919. Studerade vid Betelseminariet 1920—21. Examen vid Privata Högre Lärarinneseminariet, Stockholm 1923. Språkstudier i England. Lärarinna våren 1924. Språkstudier i Peking. Anlände till Kina 1924. Gift med David Eric Strutz. Besök i hemlandet 1931—33 och sedan 1938.

Strutz, David Eric. Född i Mjölby den 25/9 1898. Döpt i Stockholms IV 17/4 1920. Realskoleexamen 1917. Två kurser för järnvägsmän. Studerade vid Betelseminariet 1923—25, kl. III—IV samt språkstudier i England 1925. Anlände till Kina 1926. Språkstudier i Peiping. Gift med Märta Dorotea Swedberg. Besök i hemlandet 1931—33 och sedan 1938.

Rinell, Gerda Kristina. Född i Österfärnebo 16/7 1899. Döpt i Sala den 7/2 1915. Studerade vid Betelseminariet 1924—26, kl. I—II samt vid China Inl. Miss. i London 1926. Anlände till Kina 1928. Gift med Egron Gösta Rinell. Besök i hemlandet 1935—36.

Lindberg, Sten Fritiof. Född i Kiaohsien, Kina, den 12/8 1899. Döpt i Stockholms I baptistförsamling pingsdagen 1919. Studerade vid Betelseminariet 120—22, kl. III—IV samt tagit graden B. Sc. vid The College of the City of New York, U. S. A., 1928. Medicin. kurs vid The Union Miss. Tr. Inst. i New York, U. S. A., 1928. Anlände till Kina 1929. Gift med Alice Maria Friberg. Besök i hemlandet 1936.

Lindberg, Alice Maria. Född i U. S. A. den 22/12 1905. Döpt i Första Sv. Baptistförsamlingen i New York den 26/2 1922. Examen vid Flushing High School 1924, folkskollärrinneexamen 1927. Studerat ett år vid National Bible Inst.

i New York. Musikstudier. Anlände till Kina 1929. Gift med Sten Fritiof Lindberg. Besök i U. S. A. 1936.

Skoglund, Thure Emil. Född i Fivelstad den 29/8 1895. Döpt i Motala den 11/3 1915. Studerat vid Betelseminariet 1917—21, kl. I—IV samt i Lunds privata elementarskola 1921—23. Studentexamen 1925. Fil. kand.-ex. vid Göteborgs Högskola 1930. Språkstudier i England. Lärare vid Örebro Missionsskola 1924—25. Anlände till Kina 1930. Gift med Edith Maria Andersson. Besök i hemlandet sedan 1937.

Skoglund, Edith Maria. Född i Udenäs den 23/8 1894. Döpt i Motala den 14/3 1915. Realskoleexamen. Bankkurs. Kurs i barnavård. Studerat vid Betelseminariet 1919—20, kl. III. Småskolläraryrkesexamen vid Ateneum i Stockholm 1921. Vik. lärarinna vid folkskola i Finnerödja. Lärarinna vid Svenska skolan, Kikungshan, Kina, 1924—27. Återvände till hemlandet. Anlände till Kina 1930. Gift med Thure Skoglund. Besök i hemlandet sedan 1937.

Jansson, Martin. Född i Gåsborn den 20/6 1903. Döpt i Kristianstad den 20/5 1922. Studerade vid Betelseminariet 1926—30, kl. I—IV samt i Kingsmead Coll., England, 1931—32. Anlände till Kina 1932. Stud. i Peiping. Besök i hemlandet 1939—41. Återvände till Kina 1941.

Andersson, Anna Ester Gunborg. Född i N. Ljunga den 15/8 1908. Döpt i Ljungby 1922. Realskoleexamen 1925. Studentexamen 1928. Lärarinneexamen 1934. Anlände till Kina 1935.

Andréén, Olof Walter. Född i Arvika den 1/3 1906. Döpt i Arvika 1925. Studerade vid Betelseminariet 1930—34, kl. I—IV. Språkstudier i England 1934—35 och Peiping senare. Anlände till Kina 1935. Gift med Ingrid Eriksson.

Andréén, Ingrid. Född den 29/3 1908 i Örebro. Döpt i Örebro II 1923. Normalskolekompetens. Småskolläraryrkesexamen. Stud. vid Betelseminariet 1935—36 och Peiping. Anlände till Kina 1936. Gift med Olof Walter Andréén.

Thoong, Eric. Född i Uddevalla den 10/11 1912. Döpt i Orust I den 5/8 1928. Evangelist 1931. Studerade vid Örebro Missionsskola 1934—36. Vid Betelseminariet 1936—38. Språkstudier i England. Gift med Thora Eriksson. Anlände till Kina 1940. Språkstudier i Peiping.

Thoong, Thora. Född i Asker den 11/3 1910. Döpt i St. Mellösa 1928. Evangelist 1931—35. Studerade vid Örebro Missionsskola 1935—36. Vid Betelseminariet 1936—38. Språkstudier i England. Gift med Eric Thoong. Anlände till Kina 1940. Språkstudier i Peiping.

Hedqvist, Eva Maria. Född i Stenstorp den 10/7 1911. Döpt i Tofta den 5/7 1931. Genomgick Stockholms bibelskola 1932—36. Evangelist 1932—36. Studerade vid Betelseminariet 1936—40. Stud. engelska språket. Skall utresa fortast möjligt till Kina.

Förutvarande och icke utresta missionärer.

Vingren, Karl August. Född i Bällinge den 15/2 1865. Döpt den 7/2 1885. Studerade vid Betelseminariet 1887—90, kl. I—III. Språkstudier i England och i Gang-king, Kina. Anlände till Kina 1891 såsom Sv. Baptistsamfundets missionär och banbrytare. Måste av hälsoskäl återvända 1893. Har sedan dess arbetat i Sverige, U. S. A. och besökt Kina igen 1905—07. Bosatt i Pasadena, Calif., U. S. A. Gift med Sigrid Hjelm.

Swordsson, John H. Född i Stockholm den 22/5 1870. Döpt i Bollnäs 1891. Genomgått bibel-, missions- och sjukvårdskurser. Arbetade i Kina såsom Sv. Alliansmissionens missionär. Baptistmissionens missionär 1899. Återvände till Sverige 1907. Sedan pastor i Finland. Gift med Hilda Sofia Larsson.

Swordsson, Hilda Sofia. Född i Högsby den 12/6 1863. Döpt i Tranås 1893. Utrete till Kina för Sv. Alliansmissionen 1896. Baptistmissionens missionär 1899. Återvände till Sverige 1907. Gift med John H. Swordsson. Avliden

Edén, David. Född i Ö. Ed den $24/5$ 1874. Döpt i Ö. Ed den $9/6$ 1893. Studerade vid Betelseminariet 1897—1901, kl. I—IV. Pastor i Strängnäs. Anlände till Kina 1903. Måste på grund av ohälsa återvända till Sverige 1905. Sedan dess arbetat i Sverige och Finland. Gift med Maria Elisabet Carlsson.

Edén, Maria Elisabet. Född i Stockholm den $16/1$ 1884. Döpt i Stockholms III den $16/1$ 1898. Anlände till Kina 1903. Gift med David Edén. Återvände med sin make till Sverige 1905.

Leander, August. Född i Boo den $16/7$ 1879. Döpt i Lerbäck den $24/2$ 1894. Studerat vid Betelseminariet 1903—07, kl. I—IV. Anlände till Kina 1907. Övergick till pingstmissionen 1938. Gift med Anna Linderström.

Leander, Anna. Född i Alsen den $29/11$ 1873. Döpt i Östersund 1897. Språkstudier i England. Anlände till Kina 1908. Gift med August Leander. Övergick till pingstmissionen 1938.

Lidquist, Maria Elisabet. Född i Linköping den $26/4$ 1883. Döpt i Norrköpings I den $5/11$ 1902. Anlände till Kina 1911. Gift med Adolf Johannes Lidquist. Återvände på grund av sjukdom till Sverige 1927.

Almborg, Elis. Född i Almy den $29/4$ 1885. Döpt i Örebro I 1901. Studerade vid Örebro Missionsskola 1908—11. Evangelist. Språkstudier. Anlände till Kina 1913. Återvände till Sverige 1920. Sedan pastor i Sverige. Gift med Hanna Sofia Stellan.

Almborg, Hanna Sofia. Född i Hardemo den $17/6$ 1879. Döpt i Nora 1898. Studerade vid Örebro Missionsskola. Ackuschörskekurs. Språkstudier. Anlände till Kina 1913. Gift med Elis Almborg. Återvände till Sverige 1920. Död den $19/7$ 1934.

Landbäck, Edit. Född i Eskilstuna den $4/6$ 1890. Döpt i Uppsala den $25/3$ 1906. Sjukvårdskurs. Barnmorskeexamen

1913. Anlände till Kina 1915. Måste på grund av ohälsa återvända till Sverige 1920.

Eriksson, Ninnie. Född i Nora den $11/8$ 1891. Döpt i Örebro I den $3/3$ 1909. Sjuksköterskeexamen 1909. Barnavårdskurs. Språkstudier. Anlände till Kina 1921. Måste på grund av ohälsa återvända till Sverige 1923.

Schlyter, Sigrid Ester Elisabet (Titti). Född i Karlskrona den $11/2$ 1892. Döpt i Eskilstuna den $7/4$ 1917. Studerade vid Karlskrona läroverk för flickor, Anna Sandströms högre lärarinneseminarium (1 år) samt vid Fröbelinstitutet och vid Betelseminariet 1920—21. Språkstudier. Anlände till Kina 1923. I Sverige sedan 1935.

Friberg, Astrid Kristina. Född i Lysekil den $16/6$ 1913. Döpt i Göteborgs I den $8/5$ 1929. Genomgått högre folkskola. Evangelist i två år. Studerade vid Betelseminariet 1932—35. Praktiserade å sjukhus. Barnmorskeexamen i Göteborg 1938. Engelska språkstudier. Tjänstgör å barnbördshus i Göteborg.

Theodorsson, Kerstin Eleonora. Född i Västerås den $16/5$ 1916. Döpt den $10/6$ 1928 i Västerås. Flera skolkurser. Språkstudier i England. Sjuksköterskeexamen i Uppsala 1940. Sjuksköterska i Sverige.

Einerstam, Harry. Född i Sala 1908. Döpt i Sala den $25/1$ 1925. Bevistat flera bibelskolor. Studerat vid Betelseminariet kl. I—IV. Någon tid vid Palmgrenska samskolan. Pastor i Sverige.

Missionärer antagna 1941.

Engberg, Sigurd Mattias. Född i Flistad den $15/6$ 1914. Döpt i Flistad den $20/2$ 1929. Baptistmissionens bibelskola. Evangelist. Studerat vid Betelseminariet kl. I—IV. Engelska språkstudier.

Hansson, Elsa Maria. Född i St. Tuna den $20/10$ 1915. Döpt i Borlänge den $24/5$ 1931. Bibelskola och Betelseminariet kl. I—III. Kurser i sjukvård. Engelska språkstudier.

Rosén med fru
Berggren
Kallgren
Lena Engberg
Eva Hedghust